

भारत सरकार
GOVERNMENT OF INDIA
राष्ट्रीय पुस्तकालय, कलकत्ता
NATIONAL LIBRARY, CALCUTTA

Mal

वर्ग संख्या

Class No.

पुस्तक संख्या

Book No.

रा०पु०/ N.L. 38

294.538
Pr 525

MGIPK—II LNLC/67—3-1-68—1,50,000

SRI MULAM MALAYALAM SERIES

No. XVII.

PRAISHOM

WITH COMMENTARY

EDITED

WITH AN INTRODUCTION

BY

KOLATTERI SANKARA MENON, M. A., L. T.,

Director of Ayurveda, Travancore

and

Curator for the Publication of Malayalam Manuscripts.

PUBLISHED UNDER THE AUTHORITY OF THE GOVERNMENT
OF TRAVANCORE.

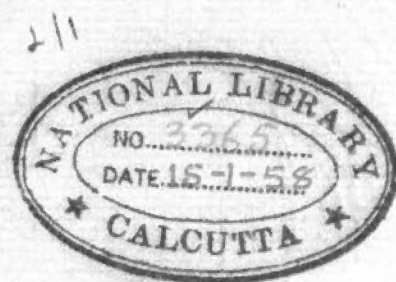
TRIVANDRUM:

PRINTED BY THE SUPERINTENDENT, GOVERNMENT PRESS,

1927.

All Rights Reserved.

[Price One Rs. 7.]

അവതാരിക.

പ്രോപസ്യഷ്ടമായ „ഇഷഗത്ത“ എന്ന ധാതുവിൽ ഘഞ് പ്രത്യയം ചേർന്നുണ്ടായ രൂപമാകുന്നു പ്രൈഷം. പ്രൈഷ ശബ്ദത്തിന്റെ അർത്ഥം വിധി എന്നാകുന്നു. ഇവിടെ വിധി എന്നു പറയാതെ പ്രൈഷമെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് ശിഷ്യ ബുദ്ധി വൈശദായം മായിരിക്കണം. ലോകികവിധികളിൽനിന്നു വൈദികവിധികളെ വ്യവർത്തിച്ചറിയിക്കണമെന്നുള്ള വിചാരം ഗ്രന്ഥകാരന്റെ മനസ്സിൽ ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടായിരിക്കണം വൈദികമായ പ്രൈഷശബ്ദത്തെത്തന്നെ ഇവിടെ ഉപയോഗിക്കുവാൻ കാരണമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതു്.

വൈദികമതാനുസാരികൾ വേദമന്ത്രങ്ങളെ അഞ്ചുപ്രകാരത്തിൽ വിഭജിച്ചുകാണുന്നു. അവയിൽ പ്രാഥമ്യം പ്രൈഷത്തിനാകുന്നു. „ദൈവ്യം ശമിതാര ആരഭോപം“ എന്ന മന്ത്രത്തെ പ്രൈഷത്തിന്റെ ഉദാഹരണമായി സ്വീകരിക്കാവുന്നതാണു്. ദ്വിതീയ പ്രകാരത്തിന്റെ പേർ കരണം എന്നാകുന്നു. „ഇദമഹമവാ-വസോഃ സദനേ സീദാമി“ എന്ന മന്ത്രം കരണോദാഹരണം തന്നെ. തൃതീയ പ്രകാരത്തിലുൾപ്പെട്ട മന്ത്രങ്ങൾക്കു ക്രിയമാണാനുവാദികൾ എന്നു പേർ. „യുവാസുവാസാ“ ഇത്യാദി മന്ത്രങ്ങൾ ക്രിയമാണാനുവാദികളായി ഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ചതുർത്ഥ പ്രകാര മന്ത്രങ്ങൾ ശസ്ത്രാഭിഷ്ഠവനാദിഗതമെന്ന സംജ്ഞകൊണ്ടു വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്നു. „ആത്പാരഥം യഥോതയേ; ബ്രഹ്മജ്ജ്ഞാനം“ ഇത്യാദി മന്ത്രങ്ങൾ ശസ്ത്രാഭിഷ്ഠവനാദിഗതത്തിന്റെ ഉദാഹരണങ്ങൾ ആകുന്നു. പഞ്ചമ പ്രകാരമന്ത്രങ്ങൾക്കു ജപാനുവചനാദിഗതമെന്നു പേർ. „തദഗ്രവാചഃ പ്രഥമം മസീയ; ആപോരേവതീഃ“ ഇത്യാദി ജപാനുവചനാദിഗതത്തിന്നു് ഉദാഹരണം.

മേൽപറഞ്ഞ അഞ്ചുപ്രകാരത്തിലുള്ള വേദമന്ത്രങ്ങളും സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്നവയായിട്ടു കർമ്മത്തിന്റെ അംഗത്വത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു. പ്രൈഷങ്ങളും, കരണങ്ങളും, ക്രിയമാണാനുവാദികളും ആയ മന്ത്രങ്ങളുടെ അർത്ഥം കർമ്മാംഗഭൂതമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും, അംഗഭൂതമായിട്ടുള്ളതു സ്തുരിക്കാതിരുന്നാൽ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിന്നു സാധിക്കാതെ വരുന്നതുകൊണ്ടും, സ്തുരണത്തിന്നു

കരണാപേക്ഷിതപമുള്ളതുകൊണ്ടും, പ്രൈഷാദികളെക്കൊണ്ടു ചെയ്യാൻ ശക്യമായിത്തീരുന്നതുകൊണ്ടും ഇവ ഉച്ചാരണമാത്രത്താൽ കർമ്മാഗതയെ പ്രാപിക്കുന്നില്ല. അതിനാൽ വേദമന്ത്രങ്ങളെല്ലാം അത്യാവശ്യോദത്തോടുകൂടി ധരിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാണെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു.

വേദം കർമ്മാവാസനാജ്ഞാനകാണ്ഡത്രയാത്മകമായിട്ടുള്ളതാണ്. അതിൽ കർമ്മകാണ്ഡം വിധിനിഷേധസ്വരൂപമാകുന്നു. അപ്രാപ്തമായും ഫലവത്തായുമുള്ള അത്ഥത്തെ യാതൊന്നു സ്വസാമത്വംകൊണ്ടു പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നുവോ അതാകൻ വിധി. അതു നാലുപ്രകാരത്തിലുണ്ട്. അവ ഉത്പത്തിവിധി, വിനിയോഗവിധി, പ്രയോഗവിധി, അധികാരവിധി എന്നിവതന്നെ. അവിടെ കർമ്മസ്വരൂപമാത്രബോധകമായ വിധിക്ക് ഉത്പത്തിവിധി എന്നു പേർ. „അഗ്നിഹോത്രം ജുഹോതി“ എന്നതു മേൽ പറഞ്ഞ വിധിക്ക് ഉദാഹരണമാകുന്നു. അംഗസംബന്ധബോധകമായ വിധിക്കു വിനിയോഗവിധി എന്നു പേർ. ഉദാഹരണം „ദധിൻ ജുഹോതി“. ഇവിടെ തൃതീയാപ്രതിപന്നാംഗഭാവത്തോടുകൂടിയ ദധിക്കു ഹോമസംബന്ധം പ്രാപ്തമാകയാൽ „ദധിക്കൊണ്ടു ഹോമം ചെയ്യൂ“ എന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. ദധിയുടെ അംഗത്വമെന്നതു പരോദ്ദേശ്യപ്രവൃത്തകൃതിവ്യാപൃതമായ പാരായ്ത്വമാകുന്നു. അത് ഈ വിധിക്കൊണ്ടു ബോധിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. പ്രയോഗത്തിലുള്ള ആതുഭാവബോധകമായ വിധിക്കു പ്രയോഗവിധി എന്നു പേർ. അത് അംഗവാക്കുകൃതത്തെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രധാനവിധി തന്നെയാകുന്നു. സാംഗമായിരിക്കുന്ന പ്രധാനത്തെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിന്നു വിളംബരത്തിൽ മാനാഭാവം നിമിത്തം അവിളംബരപത്രായമായ പ്രയോഗത്തിന്റെ ആതുഭാവത്തെ അതുകൊണ്ടു വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഫലസ്വാമ്യബോധകമായ വിധിക്ക് അധികാരവിധി എന്നു പേർ. ഇവിടെ ഫലസ്വാമ്യമെന്നതു കർമ്മജന്യഫലഭോക്തൃത്വമാകുന്നു. „സ ച യജേത സ്വർഗ്ഗകാമഃ“ എന്നു ഉദാഹരണം. അധികാരവിശേഷവിശിഷ്ടനായിരിക്കുന്നവനുതന്നെ സ്വാമ്യം ഭവിക്കുന്നു. പുരുഷവിശേഷണത്വേന നിശ്ചിഷ്ടമായതുതന്നെ അധികാരവിശേഷണം. „രാജാ രാജസ്യേന സ്വാരാജ്യകാമോ യജേത“ എന്നു ഉദാഹരണത്തിൽ സ്വാരാജ്യകാമമാത്രനായിരിക്കുന്നവനു തത് ഫലഭോക്തൃത്വം

ബോധിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. തത്കാലനായിരിക്കുന്നവൻ രാജാവായിരിക്കണമെന്നുള്ള വിധിയുടെ പ്രാബല്യം അതിന്റെ കാരണമായി ധരിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു.

മറ്റൊരു കേന്ദ്രത്തിൽനിന്നു നിരീക്ഷണംചെയ്യുമ്പോൾ ഈ നാലു വിധികൾതന്നെ മൂന്നു വിധികളായിത്തീരുന്നു.

“വ്രിശതൃന്തമപ്രാപ്തം

നിയമഃ പാക്ഷികേ സതി

തത്ര ചാന്യത്ര ച പ്രാപ്തം

പരിസങ്ഖ്യതി തീയതേ.”

എന്നുള്ള പ്രമാണപ്രകാരം അപൂർവ്വിധി, നിയമവിധി, പരിസങ്ഖ്യാവിധി എന്നു വിധികൾ മൂന്നുപ്രകാരത്തിൽ സിദ്ധിക്കുന്നു. മൂന്ന് പറഞ്ഞ നാലു വിധികൾ ഈ മൂന്നു വിധികളിൽ ഏതുവിധം അന്തർവിക്കുമെന്നു കാണിക്കുന്നതു പ്രകൃതത്തിൽ ഉപയോഗമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് അതിന്നായി ഇവിടെ യതിക്കുന്നില്ല.

ബ്രഹ്മചര്യാദ്രാശ്രമങ്ങളെ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരവിധികളേയും, വിധിനിഷേധാത്മകങ്ങളായി അധികാരികളുള്ള തത്തലാശ്രമാപേക്ഷിതങ്ങളായ ധർമ്മങ്ങളേയും പ്രൈഷ്ഠികംകൊണ്ടു കാണിച്ചിരിക്കുന്നു.

വിധിയെ സംസ്കൃതവൈയാകരണന്മാർ അഞ്ചുപ്രകാരം നിർദ്ദേശിച്ചുവരുന്നു. ലിഷ്ടം, ലോട്ടം, മൂന്നു കൃത്യപ്രത്യയങ്ങളും പ്രൈഷ്ഠത്തെ അല്ലെങ്കിൽ വിധിയെ ബോധിപ്പിക്കുന്നു.

“പ്രൈഷാതിസക്തപ്രാപ്തകാലേഷു കൃത്യാശ്ച.”

എന്ന പാണ്ഠിനീസൂത്രംകൊണ്ടു കൃത്യപ്രത്യയങ്ങൾക്കു പ്രൈഷാത്ഥമാവേദിതമായി. ചകാരംകൊണ്ടു ലിഷ്ടം, ലോട്ടം ധരിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു.

“ചാത് ലിങ്ഘോടൌ ച ഭവതഃ.”

എന്നു വ്യാഖ്യാനം.

“വിധിനിമന്ത്രണാമന്ത്രണാധീഷ്ടസംപ്രശ്നപ്രാത്ഥനേഷു ലിങ്.”

എന്ന സൂത്രംകൊണ്ടു ലിങ്ങിന്റെ വിദ്യേത്ഥവും പറയപ്പെട്ടു.

“ലോട് ച.”

എന്ന സൂത്രംകൊണ്ടു ലിങ്ങിന്റെ അർത്ഥം ലോട്ടിനുമുണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്.

“തവ്യത്തവ്യാനീയരഃ.”

എന്ന സൂത്രംകൊണ്ടു വിധിച്ചിരിക്കുന്ന തവ്യത്പ്രത്യയവും, തവ്യപ്രത്യയവും, അനീയർ പ്രത്യയവും കൃത്യപ്രത്യയങ്ങളാണ്. തവ്യത്, തവ്യ എന്ന രണ്ടു പ്രത്യയങ്ങൾക്കും രൂപത്തിൽ ഭേദമില്ലെങ്കിലും വേദത്തിൽ സ്വരനിബന്ധനമായ ഭേദം കാണപ്പെടുന്നു. ലോകവ്യവഹാരത്തിൽ തവ്യം മാത്രമേ ഉപയോഗിക്കാറുള്ളൂ.

“അചോ യത്.”

എന്ന സൂത്രംകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുന്ന യത്പ്രത്യയവും,

“ഋചലോർണ്ണത്.”

എന്ന സൂത്രത്തിലെ ണ്യത്പ്രത്യയവും

“ഏതിസ്തശാസപ്പദജ്ജഷഃ കൃപ്.”

എന്നാദിയായ സൂത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു വിധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കൃപ് പ്രത്യയവും അവസാനത്തിൽ യപ്രത്യയമായി പരിണമിക്കുന്നതു കൊണ്ടു തവ്യപ്രത്യയം, അനീയർപ്രത്യയം, യപ്രത്യയം എന്നിവ മൂന്നുതന്നെ കൃത്യപ്രത്യയങ്ങളെന്നു വന്നുകൂടുന്നു. ഇതുകൊണ്ടാണ് ലിജ്ഞം, ലോടും മൂന്നു കൃത്യപ്രത്യയങ്ങളും വിദ്യുതന്തരങ്ങളാക്കുമെന്നു മുൻപു പറഞ്ഞതു്.

സ്വഷ്ടപ്രതിപത്തിക്കുവേണ്ടി കൃത്യാതുവിന്റെ വിധിരൂപങ്ങളെ താഴെ ചേർക്കുന്നു.

കൃത്യാത് — കവീത — (ലിജ്).

കരോതു, കരുതാൽ — കരുതാം (ലോട്).

കത്തവ്യം — (തവ്യപ്രത്യയം).

കരണീയം — (അനീയർപ്രത്യയം).

കാര്യാം — (ണ്യത്പ്രത്യയം).

കൃത്യം — (കൃപ് പ്രത്യയം).

ഈ അഞ്ചു രൂപങ്ങളും പ്രേരണാത്മകങ്ങളാക്കുന്നു. വിധിപരമായിട്ടുള്ളവയെല്ലാം ഈ അഞ്ചാലൊരു പ്രകാരത്തിൽ തന്നെ നിർദ്ദേശിച്ചു കൊള്ളേണ്ടതാണ്.

“അഭ്യംഗമാചരേണീത്വം” — ലിജ്-പരസ്പരപദം.

“കേതു കല്യാണമിത്രാണി

സേവേതേതരദൂരഗഃ” — ചിങ് — ആത്മനേപദം.

“മൃഡം! ജഹീഹി ധനാഗമതുഷ്ണാം

കരു സദ്ബുദ്ധിം മനസി വിതുഷ്ണാം

യല്ലഭസേ നിജകർമ്മപാത്തം

വിത്തം തേന വിനോദയ ചിത്തം.” — ലോട്ട് —

പരസ്പെപദം.

“പ്രതീച്ഛമ ചൈനാം ഭദ്രം തേ

പാണിം ഗൃഹ്ണീഷ്വ പാണിനം.” — ലോട്ട് —

പരസ്പെപദവും, ആത്മനേപദവും.

“ആത്മാവാദേ ദൃഷ്ടവ്യഃ ശ്രോതവ്യോ മന്തവ്യോ

നിഭിജ്ഞാസിതവ്യഃ” — തവ്യപ്രത്യയം.

“ആപദി കിം കരണീയം

സ്മരണീയം ചരണയുഗമംബായാഃ.” — അനീയർപ്രത്യയം.

“ഗേയം ഗീതാനാമസഹസ്രം

ധ്യേയം ശ്രീപതിരൂപമജസ്രം

നേയം സജ്ജനസംഗേ ചിത്തം

ഭേയം ഭീനജനായ ച വിത്തം.” — യത് പ്രത്യയം.

വിദ്യഭേദസ്വരൂപങ്ങളെ ഇപ്രകാരം നിരൂപണംചെയ്തു പ്രകൃതത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു.

ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയവൈശ്യന്മാരുടെ ബാലന്മാർ ഉപനയനാൽ പൂവ് ശുഭദ്രവ്യന്മാരാകുന്നു.

“ജന്മനാ ജായതേ ശുഭഃ

കർമ്മണാ ജായതേ ദുഃഖഃ.”

എന്നു മഹാഭാരതത്തിലും,

“ശുഭേണ ഹി ന മസ്താവ-

ബ്രാവചേദേന ജായതേ.”

എന്നു ശാസ്ത്രാന്തരത്തിലും പറഞ്ഞുകാണുന്നതു മേൽ പറഞ്ഞ അഭിപ്രായത്തെ സ്ഥിരീകരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ബീജഗർഭസമുദ്ഭവ

മായിരിക്കുന്ന എന്നു്സിനെ ഗർഭധാനാലുപനയനാനുഷ്ഠാനായിരിക്കുന്ന സംസ്കാരങ്ങൾ അപമാജനം ചെയ്യുന്നു.

“ആധാനം തനയസ്യ പുംസവവിധിഃ
സീമന്തജാതാപയാ
നിഷക്രാമോന്നവിധിഃ ക്ഷുരോപനയനേ
തീർന്നി വൃതാനി ക്രമാത്
ഗോദാനം ച സമാപനം വ്രതവിധേഃ
പാണിഗ്രഹാഗ്യാഹിതീ
വിപ്രാഭൗ വിഹിതാഃ ശൗതേ നിഗമിതാഃ
കാർത്യാ ക്രിയാഃ ഷോഡശഃ.”

എന്ന പ്രസിദ്ധമായ ഷോഡശക്രിയകളിൽ ഉൾപ്പെട്ട ഗർഭധാനം, പുംസവനം, സീമന്തം, ജാതകർമ്മം, നിഷക്രാമണം എന്ന പ്രാശനം, ചെങ്കുളം, ഉപനയനം എന്നീ എട്ടു ക്രിയകളെക്കൊണ്ടു സംസ്കൃതനായ ബാലൻ ദ്വിജത്വത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു. ഈ ക്രിയകൾ “ഏതേതുകാലത്തു്” അനുഷ്ഠിക്കണമെന്നു കാണിക്കുവാനുള്ള പ്രമാണം രാശ്രേ ചേർക്കുന്നു.

“ഗർഭധാനമുതൽ, പുംസ-
സ്സവനം സ്പന്ദനാൽ പരാ
ഷഷ്ടേഷ്ടമേ വാ സീമന്തോ
മാസ്യേതാ ജാതകർമ്മ ച.

അഥന്വേകാദശേ നാമ
ചതുർത്ഥ മാസി നിഷക്രമഃ
ഷഷ്ടേണപ്രാശനം മാസേ
മൂഡാ കാർത്യാ യഥാകലം.

എവമേനസ്തഥം യാതി
ബീജഗർഭസമുദ്ഭവം.”

ഈ ക്രിയകളുടെ ഉദ്ദേശ്യം ബീജഗർഭസമുദ്ഭവമായ എന്നോ മാജനമെന്നു മേൽപറഞ്ഞ പ്രമാണത്തിൽനിന്നു സിദ്ധമായല്ലോ.

ബ്രഹ്മചാരിപ്രകരണത്തിലെ ആദ്യപ്രൈഷമായ “ബ്രഹ്മ-
ചാതുസി” എന്നതിൽ ലിഖ ലോട് കൃത്യപ്രത്യയമെന്നുമില്ലാത്ത

തിന്നാൽ ധർമ്മപ്രാപ്തിക്കു നിമിത്തമായിരിക്കുന്ന ബ്രഹ്മചാരി
 തപത്തെ സിദ്ധവൽകരിച്ച് അതുകൊണ്ട് അനുവദിക്കുകമാത്രമേ
 ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ. “ബ്രഹ്മചാർത്ഥസി” എന്ന പ്രൈഷ്ഠികംകൊണ്ടു വേദാ
 ഭ്യയനത്തിന് അധികാരിയായി എന്നും, ഭിജനമായി എന്നും,
 ബ്രഹ്മചാർത്ഥത്തെ പ്രാപ്തനായി എന്നുമുള്ള മൂന്നുവിധം അർത്ഥ
 ണെ ഭാഷ്യകാരൻ വ്യക്തമായി ഭാഷ്യത്തിൽ കാണിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഭിജുതപത്തെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നവൻ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട
 തായ ആശ്രമധർമ്മങ്ങളെ ഭിതീയാദിപ്രൈഷ്ഠികത്തെക്കൊണ്ട് ഉപ
 ദേശിക്കുന്നു. സമിദാധാനം, ഭൈക്ഷ്യം, അധഃശയ്യ, ഗുരു
 ഹിതാനുവർത്തനം മുതലായവ ബ്രഹ്മചാരിക്കു കർത്തവ്യമായിട്ടുള്ളവ
 യാണ്. സമിദാധാനത്തിന്റെ കാലനിയമാദികളും പക്ഷാന്തര
 ങ്ങളും, ഭൈക്ഷ്യചര്യയുടെ വിധികളും ഭാഷ്യത്തിൽതന്നെ വ്യക്ത
 മായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്.

“ശൌചം ശൌചം ശൌചം ശൌചം” എന്ന വിധിയെ “ഏവം
 ശൌചം നിവൃത്തം പശ്ചാദാചമനമാചരേത്” എന്ന വ്യാഖ്യാന
 ത്തോടുകൂടി ബൃഹന്നാരദീയത്തിൽ കാണുന്നു.

“ഐശ്വര്യോഭിമുഖോ ഭൂതപാ-
 പസ്യശേതു യഥാവിധി.”

എന്ന പ്രകാരം ഹാരീതൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

“യാമുപ്രത്യുദ്യമേവേതേന
 കൃതമാചമനം യദി
 പ്രായശ്ചിത്തം തദാ കർത്വാത്
 സ്നാനമാചമനം ക്രമാത്.”

എന്നു സ്മൃതിരത്നാവലിയിൽ പറഞ്ഞപ്രകാരം ധരിച്ചിരിക്കേണ്ട
 താണ്.

“അംഗുലിഗ്രേഷു മാനുഷം പാണിമദ്ധ്യേ ആഗേയം-
 തീർത്ഥമാഷം കനിഷ്ഠികാമുഖ ഇത. തീർത്ഥാനി.”

എന്നു വസിഷ്ഠവചനവുണ്ട്.

“അഭിജ്ഞാപ്രകൃതിസ്ഥാഭി” എന്നുള്ള യാജ്ഞവൽക്യ
സൂരിയെ അനുസരിച്ചതന്നെ

“വിവർണ്ണം ഗന്ധവത്തോര്യം
ഘേനിലം ച വിവർണ്ണയേത്.”

എന്നു മൊരീതനും പറഞ്ഞുകൊണ്ടു.

“ശബ്ദമകർഷ്ടംസ്മിരപോ ഹൃദയംഗമോഃ പിബേത്.”
എന്നും,

“പ്രക്ഷാളം പാശൈ ഹസ്തൈ ച
ത്രീ പിബേദംബു വീക്ഷിതം.”

എന്നു ഭക്ഷനം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

“രാത്രാവവീക്ഷിതേനാപി
ശുദ്ധിരക്താ മനീഷിഭിഃ
ഉദകേനാതുരാണാം തു
യഥോണ്ണനോണ്ണപായിനാം.”

എന്നുള്ള വൃത്യസ്തനിയമത്തേക്കുടി ധരിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്.

“താമ്രപാത്രസ്ഥിതൈവാപി
തഥാ തോയാശയസ്ഥിതൈഃ
കച്ഛന്നാചമനം വിപ്രോ
നിതം *ചാനി സമാചരേൽ.

തദഭാവേ തു കവീത
പാത്രധർമ്മോദകേന ച.”

എന്നു കൗരനകവചനം കാണുന്നതുകൊണ്ടും അപ്രകാരം അനു
ഷ്ഠിക്കുന്നതിനും വിരോധമില്ലെന്നു തോന്നുന്നു.

* “ചാനി ശീഷ്ണംനി.
ചാനി ചോപസ്തംഭച*ചാഷ്ണംനി.”

(എന്നു കൗരനകവചനവുമുണ്ട്).

“ശീഷ്ണംനി തഃ ചാനി

ഉത്ഭവം ച നുപാചരേത്.” എന്നു വിശ്വകർമ്മത്തിലും “നാഭേത്ര-
ചാനി” എന്നു മിശ്രകർമ്മം കാണുന്നു.

“സംഗ്രഹാമുപദേശേന
 ചിതർനമുതതതോ മുഖം
 നന്മതാമുഖഭിഃ പൂർവ്വ-
 മാസ്യമേതദപസ്യശേത്.”

അംഗുസ്തേന പദേശിത്വാ
 ബ്രാഹ്മണം ച സമുപസ്യശേത്
 അംഗുസ്താനാമികാലം തു
 ചക്ഷുഃ ശ്രോത്രേ തതഃ പരം.”

“അംഗുസ്തമുഖമാലോചനം ചക്ഷുഃ. അംഗുസ്താനാമികാലം ശ്രോത്രേ.
 കനിഷ്ഠാമുഖാഭിഃ നാഭിഃ. ഹൃദയം തു തലേന വൈ.

സവാഭിച്ഛ ശിരഃ പശ്ചാത്
 ബാഹു ചാഗ്രേണ സംസ്പൃശേത്
 അംഗുലീഭിസ്സിന്ധുഭിർമരോമാഭിഃ.
 മദ്ധ്യമാഭിർമുഖം പൂർവ്വം
 തിസ്തഭിഃ സമുപസ്യശേത്.”

എന്ന പ്രകാരം ന്യാസത്തെക്കുറിച്ച് ചന്ദ്രികയിൽ പറഞ്ഞു കാണുന്നു.

“തജ്ജന്ത്രംഗുസ്തയോഗേന
 സ്പൃശേന്നാസാപദപേയം
 അംഗുസ്താനാമികാലം
 യോഗേന ബ്രഹ്മണേ സ്പൃശേത്.
 മദ്ധ്യമാംഗുസ്തയോഗേന
 സ്പൃശേന്നേതുപേയം തതഃ
 കനിഷ്ഠാമുസ്തയോഗേന
 സ്പൃശേത് സിന്ധുപേയം തതഃ.
 നാഭിം ച ഹൃദയം തപേത്
 സ്പൃശേത പാണിതലേന തു
 സംസ്പൃശേച്ച തഥാ ശിരഃ-
 മന്ദമാചമണേ വാധി.”

എന്ന ശബ്ദവക്യം ഇവിടെ അനുസന്ധയമാകുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള ആചമനവിധികളെ സംശയിച്ചു പറഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം ദ്വിജധർമ്മപരമായ “കർമ്മ കർമ്മ” എന്ന പ്രൈഷത്തിന്റെ രാഷ്ട്രത്തെ ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

“ബ്രാഹ്മേ മുഹൂർത്തം ഉത്തമം
ചിത്തയോഭാത്തനോ ഹിതം.”

എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള പ്രകാരം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിന്നു ബ്രാഹ്മമുഹൂർത്തം ലക്ഷണം ധരിച്ചിരിക്കേണ്ടതു് അത്രാവശ്യമാകുന്നു.

“രജനീപ്രാന്ത്യയാമാലം
ബ്രാഹ്മഃ സമയ ഉച്യതേ.”

എന്നുള്ള സ്തോത്രവചനത്തിൽനിന്നു് ഉഷാജപൂർവ്വമുള്ള മൂന്നു മുക്കാൽ നാഴിക ബ്രാഹ്മമുഹൂർത്തമെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു.

എന്നാൽ,

“രാത്രേ പശ്ചിമയാമന്യ
മുഹൂർത്തം യസ്തുനീയകഃ
സ ബ്രാഹ്മ ഇതി വിജ്ഞേയോ
വിഹിതഃ സ പ്രബോധനേ.”

എന്നു വിഷ്ണുപുരാണത്തിലും,

“രാത്രേസ്തു പശ്ചിമോ യാമോ
മുഹൂർത്തം ബ്രാഹ്മ ഉച്യതേ.”

എന്നു ചന്ദ്രികയിലും അഭിപ്രായവ്യത്യാസത്തോടുകൂടി കാണുന്നു.

“ഉത്തമയ പശ്ചിമേ യാമേ
രാത്രിവാസഃ പരിത്യജേത്
പ്രക്ഷാഭ്യ ഹസ്തപാദാബ്ധം-
ത്വപസ്തശ്ച ഹരിം സുരേത്.”

എന്നു് ആംഗിരസ്സിന്റെ വചനവും, വാമനപുരാണത്തിൽ,

“ബ്രാഹ്മേ മുഹൂർത്തം ബുദ്ധ്യേത
സുരേഭ്യേവവരാഗ്രഹീൻ

യദാ സ്വാഭാമുചിസ്തത്ര
സ്മരേന്മനോ ന തുച്ഛയേത്."

എന്നപ്രകാരവും കാണുന്നു.

“ഉത്തരായ മാതാപിതരൗ
പൂർവ്വമേവാഭിവാദയേത്."

എന്നു ബ്രാഹ്മപുരാണത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

“ജപയജ്ഞഗണനം ച
മിത് പശുക്കുശാനലാൻ
ഉപോരതാപ്തഭക്ഷാന്നം
വഹന്തഃ നാഭിവാദയേത്."

എന്നും,

“തഥാ സ്നാനം പ്രകുർവന്തഃ
ജലമബ്ധഗതം തഥാ
വിവാദശീഖമനുചിം
ശയാനഃ നാഭിവാദയേത്."

എന്നും,

“പാചമന്യം ചതിതം വ്രാത്യം
മഹാചാതകിനഃ ശാഃ
സോപാനമ്ലം കൃതമ്ലം ച
നാഭിവാദേദ്യ കദാചന.

ധാവന്തഃ ച പ്രമത്തഃ ച
മുത്രോച്ഛാരകൃതഃ തഥാ
ഭുജാനമാചാരന്തഃ
നാസ്തികഃ നാഭിവാദയേത്."

വമന്തഃ ജുരമാണഃ ച
കുർവന്തഃ ഭന്തധാവനഃ
അഭ്യുക്തശിരസഃ കൈവാ
സ്സാന്തഃ കൈവാഭിവാദയേത്."

സൂര്യപ്രാണികമനോജ്ഞാത-
മശകതം വിപുലാതുരം
യോഗിനം ച തപഃസകതം
കനിയും നാഭിവാദയേത്."

എന്നും പറഞ്ഞുകാണുന്നതിൽനിന്നു് അഭിവാദനാനന്ദമരേ
ധരിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു.

പ്രാതഃസ്തരണോപയുക്തമായ ചില സ്തോത്രങ്ങളെ താഴെ
ചേർക്കുന്നു.

൧

പ്രാതഃ സ്തരാമി ഭവഭീതിമഹാത്തിശാന്നൈ
നാരായണം ഗരുഡവാഹനമബ്ജനാഭം
ഗ്രാഹാഭിഭൂതവരധാരണമുകുതിമേതും
ചക്രായുധം തരുണവാരിജപത്രനേത്രം.
പ്രാതൻമാമി മനസാ വചസാ ച മൂർത്താ
പാദാരവിന്ദയുഗളം പരമസു; പുംസഃ
നാരായണസ്വ നരകാജ്ഞാതാരണസ്വ
പാരായണപ്രവണവിപ്രപരായണസ്വ.
പ്രാതർജാമി ഭജതാമഭയംകരം തം
പ്രാകീസർവ്വജന്മകൃതപാപയോപഹരൈ
യോ ഗ്രാഹവക്ത്രപരിതാംബ്രിഗജേന്ദ്രമേജര
ശോകപ്രണാശമകരോദ്യുതശംഖചക്രം.

൨

പ്രാതഃ സ്തരാമി ഗണനാഥമനഃമഞ്ജസ്യം
സിന്ധുരൂപപരിശോഭിതഗണ്ഡയുഗം
ഉദൃഗ്ധവില്ലാപരിഖണ്ഡനചണ്ഡദണ്ഡ-
മാഖണ്ഡലാരിസുരനായകവൃന്ദവന്ദ്യം.

പ്രാതൻമാമി ചതുരാന്തനവന്ദ്യമാന-
മിച്ഛാശാഖാലമഖിലം ച വരം ഭധാനം
തം തുന്ദിലം ഭിരസനാധിപചക്രൈസ്തത്രം
പുത്രം വിഖണ്ഡചതുരം ശിവമോഃ ശിവായ.

പ്രാതർജ്ജാപനം ചതുർവർണ്യം
ദാവാനലം ഗണവിദ്യം വരകണ്ഠാപനം
അജ്ഞാനകാനനവിനാശനാശനം
മുതലാമവർണ്യം സുതമീശ്വരൻ.

ശ്ലോകത്രയമിദം പൂജം
സദാ സാമ്രാജ്യാധികം
പ്രാതരതരായ സതതം
യഃ പഠേത് പ്രാതരപൂജകം.

വ

പ്രാതരസ്തോമി ചതുർത്ഥം സവിത്രാർജ്ജുനം
രൂപം ഹി മണ്ഡലമുദ്ധാർജ്ജുനം തന്മുഖേ
സാമാന്യം തന്മുഖേ കിരണാഃ പ്രഭാതാദിരേതരം
ബ്രഹ്മാഹാരാത്മകമവശ്യമവിത്യരൂപം.

പ്രാതർജ്ജാപനം തന്മുഖേ തന്മുഖേ മനോഹരം
ബ്രഹ്മാഹാരാത്മകമവശ്യമവിത്യരൂപം
വൃഷ്ടിപ്രഭാതാദിരേതരം
തന്മുഖേ പാലനപരം ത്രിഗുണാത്മകം ച.

പ്രാതർജ്ജാപനം സവിത്രാർജ്ജുനം
പാലനപരം തന്മുഖേ മനോഹരം
തന്മുഖേ പാലനപരം തന്മുഖേ
ഗോകണ്ഠാബന്ധനവിമോചനാദിഭേദം.

ശ്ലോകത്രയമിദം ഭാഗ്യം
പ്രാതരപ്രാതരപഠനം
സർവ്വവ്യാധിവിനാശകം
പരമം സുഖമം നൈവതം.

ര

പ്രാതരസ്തോമി ശരഭിന്ദ്രകുമാരജാലാഭം
സദ്രതവന്ദകരകണ്ഡലഹാരഭാഷാ
ഭിദ്യായുധോജ്ജ്വലിതസുനീലസഹസ്രാസ്തം
രക്താപ്തപാദപരണം ഭവതി പരേശം.

പ്രാതൻമാമി മാറിഷാസുരചന്ദ്രസുര-
സുരസുരപ്രമുഖഭട്ടേവിനാശഭക്താം
ബ്രഹ്മരൂപഭട്ടേവിനാശഭക്താം
ചണ്ഡീം സമസ്തസുരമുരരിമനേകരൂപാം.

പ്രാതൻമാമി ഭജതാമിഹാഷഭാതീം
യാതീം സമസ്തജഗതാം ഭക്തിരൂപാമന്ത്രീം
സംസാരബന്ധനവിമോചനഭേദഭൂതാം
മാതാം പരാധിഗതാം പരമസ്യ വിഷ്ണുവേ.

ശ്ലോകത്രയമിദം ഭവ്യാ-
ശ്ലാധികായാ പരേന്ത്യ യഃ
സർവ്വം കാമാനവരൂപനോതി
വിഷ്ണുലോകേ മഹീയതേ.

൫

പ്രാതം സുരാമി ഭവഭീതീഹരം സുരേശം
ഗംഗാധരം വൃഷഭവാാനമഞ്ചികേശം
ഖട്വാഗന്തുപരമാഭയാമസ്തമീശം
സംസാരരോഗഹരമേഷധമപിതീയം.

പ്രാതൻമാമി ഗിരിശം ഗിരിജാഭർത്തേ
സർവ്വസ്ഥിതിപ്രപഞ്ചകാരണമാഭിഭവം
വിശ്വേശ്വരം വിജ്ഞാതവിശ്വമനോഭിരാമം
സംസാരരോഗഹരമേഷധമപിതീയം.

പ്രാതൻമാമി ശിവമേകമനന്തരാദ്യം
വേദാന്തവേദ്യമനന്തം പുരുഷം പരാജ്ഞം
നാമാഭിഭവരഹിതം പരാത്ഥമതപം
സംസാരരോഗഹരമേഷധമപിതീയം.

പ്രാതം സമുത്ഥായ ശിവം വിചിന്ത്യ
ശ്ലോകത്രയം യഃ പാരീഥ ഭക്ത്യാ
സ ഭജതാ വിവിധപ്രഭൃതം
മിത്വാ പലം യാതി തദേവ ശംഭോ.

ന

ഇവർ മുരളിസ്ത്രീപുരാണകൾ
 ഭാഗം ശശി ഭൂമിസുതോ ബുദ്ധൻ
 ഗുരുവേ ശുക്രം ശനിരാഹുതേവ
 കവർത്തു സഭവേ മമ സുപ്രഭാതം.

ഭൂതവസിഷ്ഠഃ കൃതരംഗീശവ
 മനഃ പലസ്തപഃ പുലഹഃ സതതേതമഃ
 ദൈവോ മരീചിശ്ചവനവ്യ മക്ഷഃ
 കവർത്തു സഭവേ മമ സുപ്രഭാതം.

സനത്കമരഃ സനകഃ സനന്ദനഃ
 സനാതനോർദ്ധ്വസൂരിപിംഗവഃ ച
 സപ്തപദഃ സപ്തസംതാനി
 കവർത്തു സഭവേ മമ സുപ്രഭാതം

സപ്താർണ്ണവഃ സപ്ത കലാചലവ
 സപ്താർണ്ണവഃ ദീപവരാവ്യ സപ്ത
 ഭൂമിദിഗ്ഗതാ ഭവനാനി സപ്ത
 കവർത്തു സഭവേ മമ സുപ്രഭാതം.

പുരുഷീ സതസ്യാ സതസാസ്തമാവഃ
 സ്തരീ ച വായുർചന്ദ്രിതം ച ഭഞ്ജഃ
 നഭഃ സശബ്ദം മഹതാ സഹോദര
 കവർത്തു സഭവേ മമ സുപ്രഭാതം.

ശ്രീകമധേനഃ സ ച വഹ്നതൃണ്ഡ-
 ശ്വിത്താമണിഃ ശ്രീതുളസീ ച ഗംഗാ
 അനന്തതീരൈസ്തദൈത്യയക്ഷാ
 കവർത്തു സഭവേ മമ സുപ്രഭാതം.

ഇവർ പ്രഭാതേ വരമം പവിത്രം
 പരേൽ സ്തരേചാ ശുണയാച്ച ഭക്ത്യാ
 ഭസ്മപ്തനാശസ്തപിന സുപ്രഭാതം
 ഭവേച്ച നിത്യം ഭഗവത്പ്രസാദത്.

ഒ

പണ്യശ്ലോകോ നമോ രാജാ
 പണ്യശ്ലോകോ യധിഷ്ഠിതഃ

പണശ്ശേരകാ ച വൈഭവമി
പണ്ണശ്ശേരകോ ജനാട്ടന.

കഷ്ടാടകന്യ നാഗന്യ
ജമയന്ത്യാ നളന്യ ച
ഇതുപണ്ണന്യ രാജവേദഃ
കീർത്തനം കലിനാശനം.

അശ്വതഥാമാ ബലിയാസോ
ഹന്തമാംശം വിഭീഷണഃ

കൃപഃ പരശുരാമശ്വ
സപ്തൈതേ ചിരജീവിനഃ.

സപ്തൈതാൻ സംസ്കരേണിത്യം
മാർക്കണ്ഡേയമഥരഷ്ടമം

ജീവേദ്വേഷശതം സാഗ്ര-
മപമൃത്യുവിവർജിതഃ.

അഹല്യാ ദ്രൗപദീ ദീപിതാ
താരാ മണ്ഡാദരീ തഥാ

പഞ്ചകന്യാഃ സ്മരേണിത്യം
മാഹാപാതകനാശനം."

ഇപ്രകാരം തമിഴേദമനുസരിച്ചു പ്രാതസ്തരണം ചെയ്തശേഷം,

“സമുദ്രവസനേ ദേവി!

പവതസ്തനമണ്ഡിതേ!

വിഷ്ണുപതി! നമസ്തേ/സ്തു

പാദസ്പർശം ജമസപമേ."

എന്നു ചൊല്ലി “ഭൂമാവേകേന പാണിനാ” എന്ന വിധിപ്രകാരം
അഭിവാദനംചെയ്ത ഭൂമിയിൽ കാലുവയ്ക്കും.

തദനന്തരം,

“രോചനം ചന്ദനം ഗന്ധം

മുക്കം ഒപ്പണം മണിം

ഇതുമഗ്നിം രവിം പശ്യ-

ന്നമന്വേത് പ്രാതരേവ ഹി."

എന്നപ്രകാരം അനുഷ്ഠിച്ചുകൊള്ളണം.

അതിന്റെ നശേഷം,

“ജാതദോഗ്ദ്ധം സമുത്സരേത്.

ഉദയോദയോ മുതലകൃത്

ഭക്ഷിണാഭിമുഖോ നിശി

വാചം നിയമ്യ പ്രയത്നഃ

സംവീതാംഗോ വഹുണ്ണിതഃ.

പ്രവർത്തയേൽ പ്രചലിതം

ന തു യന്താഭിരയേത്.”

എന്നുപറഞ്ഞ ശ്രമമനുസരിച്ചു മലമുത്രവിസർജ്ജനം ചെയ്യുകൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു. അനന്തരം ചെയ്യേണ്ട ശരീരചര്യയുടെ വിധിയെ താഴെ ചേർക്കുന്നു.

“നിശ്ചയാഭ്യുത്ഥിതം പിണ്ഡീ

പരിമുഷ്ടമലായനഃ

അത്യുദ്യുതാഭിഃ ശുചിഭി-

രദ്ഭിർമുദ്ഭിശ്ച യോജയേത്.

ലോപഗന്ധാപഹരം ശരീരച-

മനുഷ്ഠിതവിനാശിഃ.”

തദനന്തരം ചെയ്യേണ്ടതു ദന്തധാവനമാകുന്നു. അതിന്റെ വിധിയെ താഴെ ചേർക്കുന്നു.

“വടാസനാർക്കുഖദിര-

കരഞ്ജകരവീരജം

സഞ്ചാരിമേദാപാമാശ്ത-

മാലസീകകഭോദഭവം.

കഷായതിക്തകടുകം

മൂലമന്ത്രപ്രപീഠശം

വിജ്ഞാതവൃക്ഷം ജണ്ണാഗ്ര-

മുഷ്പഗന്ധവിസൃജ്മിരം.

കനീസ്ത്രസമസ്തമന്ത്രം

സൂക്ഷ്മം പാദശാഗ്ദ്ധം

പ്രാതർഭക്ഷപാചയതവാ-

ഗ്ഭക്ഷയേദ്ദന്തധാവനം.

വാചുതീവർഗ്ഗിതം-

ക്ഷേത്രാഭരണ ചാലധിയേത്
ശന്നൈസ്സേന തതോ ഭനാൻ
ഭനമാംസാസ്യബാധൻ."

ഇവിടെ വാചു=കൊട്ടം, തീവർഗ്ഗിതം=തികട, തീഫല, തീജാതകം. ഭനകാഷ്ടങ്ങളെക്കൊണ്ടു പല്ലുതേക്കുന്നതു പരദേശ നപ്രഭായം. "ഭനകാഷ്ടാനി വജ്ജയേൽ" എന്നു കേരളാചാരത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു അറിയെ വജ്ജിക്കുന്നതു തന്നെ കൊള്ളാം. കേരളാചാരമനുസരിച്ച് ഉമിക്കരി മുതലായവ ഉപയോഗിക്കുന്നതു നല്ലതാണു.

അനന്തരം ജിഹ്വാനിശ്ലേഷന സംപ്രദായത്തെപ്പറയുന്നു.

പ്രിഖേദസുഖം ജിഹ്വാം
ജിഹ്വാനിശ്ലേഷനേന ച
തഥാസ്യമലവൈരസ്യ-
ഗന്ധാജിഹ്വാസ്യഭന്തജഃ.

അമിവൈശ്രദ്ധംപുതാ
ന ഭവന്തി ഭവന്തി ച."

എന്നുള്ള വിധിയനുസരിച്ച് ഇരുകിൽ, കരിമ്പനയോല മുതലായവ കൊണ്ടു നാക്കുവെട്ടിച്ചു ശുദ്ധിവരുത്തിക്കൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു. കേരളത്തിൽ ഇരുകിൽ സുചമോയിക്കിട്ടുന്നതുകൊണ്ടു ലോഹശുദ്ധാകാഭികളുടെ ആവശ്യം ഇവിടെ ഇല്ലെന്നറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

തദനന്തരം,

പ്രണമ്യ ദേവേൻ വൃദ്ധാശ്വ
മംഗളാഷ്ടമം ശുഭം
ശ്രേണുപൻ കാഞ്ചനവിനൃന്ദം
സപ്തിഃ പശ്യേനന്തരം."

എന്ന വിധിപ്രകാരം അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഇവിടെ മംഗളാഷ്ടമം ശതമെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നവ ഏതെല്ലാമെന്നു വിവരമായി താഴെ ചേർക്കുന്നു.

...ദയിമധുപൃതലാജപുഷ്പാക്ഷതോഽംബരാശപത്മകുതാ-
മണിച്ഛത്രോദ്യോജരാജകന്യാധജന്യന്മാഷ്ടാപദാക്ഷാഗ്രപ-
ശ്ചീതരക്തദീപാനി സമ്പ്രാപി മത്സ്യാ ഹയാ ഹംസചാപെര
വൃഷഃ കേസരീ ഭക്ഷിണാവതരശംഖാബ്ജസിദ്ധാത്മകാരോചനാഃ
സപസ്തികസ്തോരണം കീചഭാ വേണവോ വരവപൃഥ്വമഭസിക്ക-
തണ്ഡോ ഗജസ്തോയഃശബ്ദാബ്ജഃ പൃഷ്ണകംഭോ ഹരിദ്രാത്രി-
രിന്ദ്രഃ ഫലാഗ്യാദ്രമാംഗം സിതം ചാമരം ഗെജഃ സവത്സര-
ഗന്ധാ പുത്രിണീ മാനുഷം വർമ്മാനം സഹസ്രം നരാണാം
പ്രയുക്താനി യാനാനി ധന്വന്തരിവാമനോ ബ്രാഹ്മണോ ഭൂമിര-
ബ്രഹ്മതാ സിദ്ധാമനം വരാഹശ്ച തോയോത്ഥിതസ്ത്രിണയനമധു-
സ്യന്തേസ്തന്മാസനാഃ ഭോകപാലാഃ സുരാഃ ഖം ദിശോഗ്നിഃ
സരംസി സ്രവന്തഃ സമുദ്രാ മഖാ മാരുതോ ജ്യോതിഷം ധർമ്മ-
ശാസ്ത്രാണി രീതിമാനി കാവ്യം ധർമ്മാത്മകാമാദൃതം ബാല-
ഖിലാഭയോ വേദവാക്യം നിധിഃ കൌസ്തുഭഃ കാഞ്ചനം മാണി-
ദ്യം സുമേജഃ പ്രിയംഗുഃ പ്രദീപോ വചാമോദകൈരഭിതി-
രഭിതിരന്ധതീ ലബ്ധിഃ സാവിത്രിപ്രമാകാശഗംഗാ ശചീ ദേവ-
സേനാ സ്വധാ ശാന്തിപ്ലക്ഷ്വീ സരസ്വതൃപത്നം ക്ഷമാ സ്വസ്തി-
ശബ്ദോ വഷ്ട്കാര ഓങ്കാരപുണ്യാഹധർമ്മക്രിയാശൈശ്വരഭയോ-
ത്തരം മംഗളാനാം ശതം ദർശനാച്ഛർണാത് കീർത്തനാച്ഛ-
സ്തോനി വൃദ്ധോഽഗ്യാത്മസിദ്ധിം ദിശന്തുത്തമാഃ”.

ഈ മംഗളാഷ്ടശതത്തെ കണിക്കാണകയെ അവയെ
സ്തംഭിക്കുകയോ അവയുടെ ചേർ വറകയോ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു
അശുഭങ്ങൾ പോയി ഉത്തമാത്മസിദ്ധിയുണ്ടാകുന്നു.

അനന്തരം സ്താനവിധിയെപ്പറയുന്നു.

“അനന്തൻ സ്തായാത്.”

ഇവിടെ അനന്തൻ എന്നതിന്നു ‘താമസ്യലാലഭക്ഷയൻ’ എന്നു
കല്പതത്വവിൽ അർത്ഥം കല്പിച്ചുകാണുന്നു.

“നിത്യമജ്ജയേൽ പൂർവ്വം

സ്തോതവ്യം ശുദ്ധിമിച്ഛതാ

ഏഷ സാധാരണോ ധർമ്മ-

ശ്ചതുർണ്ണാശ്ച നിത്യശഃ.”

എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൽനിന്നു സൂത്രോദയത്തിനു മുൻപുതന്നെ സ്നാനം ചെയ്തുകൊള്ളണമെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു.

“സതതം പ്രാതരുത്ഥായ
ദന്തധാവനപൂർവ്കം
ആചരേദ്ദക്ഷിണീ സ്നാനം
തപ്തയേദ്രേവമാനുഷാൽ.”

എന്നു ജാബാലീവചനം കാണുന്നു.

“ചതസ്രോഽവധികാഃ പ്രാത-
രരുണോദയ ഉച്യതേ
യതീനാം സ്നാനകാലസ്യ
ശതാഭിഃ സദൃശഃ സൂതം.”

ഇവിടെ ‘യതയഃ’ എന്നതിന്നു നിയതമാണെന്നും അരുണോദയഃ എന്നതിന്നു സന്ധ്യാപൂർവ്വകാലമെന്നും വ്യാഖ്യാനത്തിൽ കാണുന്നു.

“ഉഷ്ണശ്ചസി യൽസ്നാനം
ക്രിയതേന്ദുഭിതേ രവൌ
പ്രാജാപതേന തത്സൂത്രം
മഹാപാതകനാശനം.”

എന്നു പരാശരവചനം കാണുന്നു.

“പ്രാതർമുഖോദനയോഃ സ്നാനം
വാനപ്രസ്ഥഗൃഹസ്ഥയോഃ
യതേന്ദ്രിഷവന്തം സ്നാനം
സകൃത്തു ബ്രഹ്മചാരിണാം.”

എന്നതിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ ‘സകൃദിത്യശക്തപരം’ എന്നും കാണുന്നു.

“പ്രാതർമുഖോദനയോഃ സ്നാനം
ഗൃഹസ്ഥസ്യ വിധീയതേ
ശരാശ്വേദഭയം ക്ത്വാ-
ദശകൗസ്തപാപരാഹിതം.”

എന്നും,

“അശിഷ്ഠം ഭവേൽ സ്നാനം
സ്നാനാശങ്കാല തു കർമ്മിണാം.”

ഏകദേശം പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനെ അനുസരിച്ച്

“ചക്ഷുരോഗീ കണ്ണുരോഗീ
ശിരോരോഗീ കഫാധികഃ
ഘണ്ണസ്നാനം പ്രകർഷിത
ശിരസ്സാനനമേ ഹി തത്.”

ഏകദേശം സൂത്രരത്നസാരത്തിൽ കാണുന്നു. ഈ സൂത്രരത്നത്തെത്തന്നെ

“സ്നാനമർത്ഥനേത്രാസ്യ-
കണ്ണുരോഗാതിസാരിഷ്യ
ആഹാരാനപീനസാജീണ്ണ-
ഭക്ഷ്യവത്സ്യ ച ഗർഭിതം.”

ഏകദേശം വാഗ്ഭടാചാര്യരുടെ അനുവദിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഇനി സ്നാനഭേദങ്ങളെപ്പറയുന്നു.

“സ്നാനാനി പഞ്ച പഞ്ചാനി
കീർത്തിതാനി മനീഷിഭിഃ
ആഗേയം വാരണം ബ്രാഹ്മണം
വായുവും ദിവ്യമേവ ച.”

ഇവയിൽ ഓരോന്നിന്റേയും സ്വഭാവത്തെ താഴെ വിവരിക്കുന്നു.

“ആഗേയം ഭസ്മനം സ്നാനം-
മവഗാഘ്ര തു വാരണം
ആപോഹിഷ്ഠേതി ച ബ്രാഹ്മണം
വായുവും ഗോരജഃ സ്മൃതം.
യത്തു സാതപവഷ്ഠേണ
തത്സ്നാനം ദിവ്യമുചതേ
തത്ര സ്നാതാ തു ഗോരജം
സ്നാനേ ഭവതി മാനവഃ.”

ഇത്യാദിയായവയെല്ലാം സൂതികൾക്കുനാക്കി ധരിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു.

അനന്തരം ഭോജനവിധിയെ സംക്ഷേപേണ താഴെ ചോർത്തുകൊള്ളുന്നു.

“സായം പ്രാതരാശ്വേവ സ്യാത്.”

എന്നു ശ്രുതിയും,

“സായം പ്രാതസ്തപനമഭി-
പൂജിതമനിന്ദൻ ഭുഞ്ജീത.”

എന്നു ഗൌതമവാക്യവും കാണുന്നു.

“ആഹിതാഗ്നിരേഡപാംശ്ച
ബ്രഹ്മചാരി ച തേ തുരുഃ
അശ്ലന്ത ഏവ സിദ്ധ്യന്തി
കനേഷാം സിദ്ധിരനശ്ലതാം.”

എന്നും,

“ഗൃഹസ്ഥോ ബ്രഹ്മചാരി ച
യോനശ്ലംസ്തു തപശ്ചരേത്
പ്രാണാഗ്നിഹോത്രലോപേന
അവകീർണ്ണീ ഭവേത്തു സഃ.”

എന്നും കാണുന്നതുകൊണ്ടു ബ്രഹ്മചാരികുതലായവരുടെ നിരാഹാരവ്രതം വ്യക്തമെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു.

അസ്താനഭോജനാദികളെ നിഷേധിക്കുന്നു.

“അസ്താത്ഥാ നൈവ ഭുഞ്ജീത
അജപുപാഹമഹുത ച
പണ്ഡ്രപൃഷ്ഠേ ന ഭുഞ്ജീത
രാത്രൗ ഭീപം വിനാ തഥാ.”

സ്താനജപഹോമങ്ങളെല്ലാം ഭക്ഷണാൽപൂർവ്വം ചെയ്തുകൊള്ളണം. പത്രങ്ങളുടെ അന്തർഭാഗത്തെല്ലാതെ പുഷ്പഭാഗത്തു ഭക്ഷണം കഴിക്കരുത്. രാത്രിയിൽ വിളകില്ലാതെയും ഭുജിക്കരുത്.

സായം പ്രാതമനാശ്വാസം-
മശനം ശുതബോധതം
നാന്തരാ ഭോജനം കർത്ത-
ദഗ്നിഹോത്രസമോ വിധിഃ.”

എന്നും,

“യാമമദ്ധ്യേ ന ഭോക്തവ്യം
യാമയുഗ്മം ന ലംഘയേത്
യാമമദ്ധ്യേ രസോല്പത്തി-
ത്യാമയുഗ്മാദ് ബലക്ഷയഃ.”

എന്നും കാണുന്ന വിധികളനുസരിച്ചു ഭക്ഷണകാര്യം നിർണ്ണയിച്ചു കൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു.

“ജീർണ്ണ ഭോജനമാത്രേയഃ.”

എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുതന്നെ ആണ് ആരോഗ്യത്തെ നില നിർത്തുവാനുള്ള പ്രധാനസംഗതി.

ദിവ്യാസ്വാപം പ്രാണേണ നിഷ്ഠിഭമാകുന്നു. കാലഭേദങ്ങളെയും വയോവസ്ഥകളെയും, സ്വസ്ഥതാപ്രഭേദങ്ങളെയുമനുസരിച്ചു ദിവ്യാസ്വാപത്തിന്റെ വിധിനിഷേധങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കിക്കൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു.

“ദിവ്യാസ്വാപം ന കർച്ചിത
യത്നോത്സേധ സ്മാത് കഥാവഹഃ
ഗ്രീഷ്മവർഷേഷു കാലേഷു
ദിവ്യാസ്വാപോ നിഷ്ഠിഭ്യതേ.
ഉചിതോ ഹി ദിവ്യാസ്വാപോ
നിത്യം തേഷാം ശരീരിണാം
വാതാദയഃ പ്രകുപ്യന്തി
യേഷാമസ്വപതാം ദിവാ.”

“ഭേജനാത് പ്രാദിവ്യാസ്വാപഃ
പാശാണമപി ജീതുതി

ഭോജനാനന്തരം ദിവ്യാസ്വാപം-
പോതവ് തതകപോദ്ഭവഃ."

„ഭിവാ വാ യമി വാ രാത്രൗ
നിദ്രാ സാത്മീകതാ യു യൈഃ
ന അഷ്ടാം സ്വപതാം ദോഷോ
ജാഗ്രതാം ചോപജായതേ "

„ഭോജനാനന്തരം നിദ്രാ
വാതം ഹരതി പിത്തമൂത്
കഫം കരോതി വപുഷഃ
പുഷ്ടിം സൗഖ്യം തനോതി ഹി."

എന്നാദിയാല ആയുർവേദചിഹ്നങ്ങളെ അവധാനപൂർവ്വം ചിന്തിച്ചു കൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു.

„മാ ദിവാ സ്വാപ്തീഃ" എന്ന ശ്ലോകം „ഭിവാസ്വാപം ന കവീത" എന്ന വൈദ്യശാസ്ത്രപാഥ്യവിധിയെ അനുസരിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അതു പ്രായേണ ബ്രഹ്മചാരികൾക്ക് അനുഷ്ഠേയമായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു.

പകലുറക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള ദോഷങ്ങളെക്കാണിക്കുന്നതിന്നു കേരളത്തിൽ പറഞ്ഞുവരാറുള്ള ഒരുപഴങ്കഥയെ താഴെ ചേർത്തു കൊള്ളുന്നു. ബുദ്ധിപൂർവ്വം ആലോചിക്കുന്നവർക്ക് അതിൽനിന്നു പലതത്വങ്ങളും ഗ്രഹിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്.

രത്നവൻ ഗ്രീഷ്മർത്തവിൽ മദ്ധ്യരാത്രികാലത്ത് എണ്ണക്കിണത്തിൽ എണ്ണയുമെടുത്തു തേച്ചുകുളിക്കുവാൻ പോകുന്നതുകണ്ടു മറെറൊരുവൻ *„എണ്ണക്കിണത്തിൽക്കണ്ണാടൊ" എന്നു പറഞ്ഞു

* ഈ കഥയെ ഈർക്കുളം മേത്തൂർക്കുളം എന്ന മറ്റൊരു ദിക്കുകളിൽ പറഞ്ഞുവരാറുണ്ട്. എണ്ണക്കുറവിൽ രത്നവൻ എണ്ണതേക്കുവേണ്ടതുകണ്ടു മറെറൊരുവൻ „എണ്ണക്കുറിക്കു കണ്ണാടി" എന്നുപറഞ്ഞു. എണ്ണക്കുറവിൽ എണ്ണ ഒഴിച്ചു സൂക്ഷിച്ചു വരുന്ന സന്യാസിയോ സാധാരണക്കാരനാകിലും അതു കേൾക്കുന്നതുകൊണ്ടു മൂഢി നതിച്ചുപോകുമെന്നാണ് അമലതകളെഴുതും. ദേശഭേദം കഥാ ഭാഗങ്ങൾ മറ്റുപോലെയെന്നുമാകുന്നു.

പോൾ “വെട്ടിത്താളിതേക്കം” എന്ന് മറുപടി പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ട മറുപടി “അത്താഴം കഞ്ഞിയാണോ?” എന്നു ചോദിച്ചു. അതിന്നു മറുപടിമായി “പുഴുങ്കുരുന്തൽ ചൂടം” എന്ന് ഒന്നാമൻ പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ രണ്ടാമൻ “പടിപ്പുര പൊന്നാണോ” എന്നു ചോളം ചെയ്തു. അതിന്നുത്തരമായി “പകൽ അല്പം ഉറങ്ങും” എന്നു പറഞ്ഞതോടുകൂടി സംഭാഷണവും അവസാനിച്ചു.

ഇതിന്റെ തൽപര്യം എന്തെന്നു താഴെ ചേർത്തുകൊള്ളുന്നു. മദ്യാഹ്ലാസമായതു തേച്ചുകുളിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ദൃഷ്ടിനാശം സംഭവിക്കുമെന്നാണ് ഒന്നാമൻ പറഞ്ഞ വാക്കിന്റെ സാരം. കാലത്തിന്റെയും തൈലത്തിന്റെയും ഉഷ്ണത്തെ അത്യന്തശീതളമായ വെട്ടിത്താളികൊണ്ടു പരിഹരിക്കുമെന്നു രണ്ടാമന്റെ മറുപടി. വെട്ടിത്താളിക്ക് ആ ഗുണമുണ്ടെങ്കിലും അതു പതിവായി ഉപയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഭാരിദ്യം അനുഭവിക്കുമെന്നതിനെക്കാണിക്കുവാനാണ് “അത്താഴം കഞ്ഞിയാണോ?” എന്നു ചോദിച്ചത്. “ഇഞ്ചിയിലക്കറി തൈല തരിപ്പണം കഞ്ഞിയൊടഞ്ചും അന്തിക്കുക” എന്നു മലയാളപുഞ്ചോല്ലപ്രകാരം രാത്രി കഞ്ഞി നിഷിദ്ധമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു കഞ്ഞി എത്രയും ഭാരിദ്യാവസ്ഥയിൽ മാത്രമേ രാത്രി ഉപയോഗിക്കാറുള്ളൂ. ഭാരിദ്യത്തിന്റെ പിടിയിൽ ഉറപ്പുപിടിക്കുന്നതിന്നു പുഴുങ്കുരുന്തൽ ചൂടുന്നതു ശാസ്ത്രനിർദ്ധാരണം അനുസരിച്ചാകുന്നു.

“ധാരയേൽ സതതം രതം-

സിദ്ധമന്ത്രമഹേഷയീഃ.”

എന്ന പ്രമാണപ്രകാരം പുഴുങ്കുരുന്തൽ മുതലായ ഓഷധികൾ ധരിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാണെന്നു വന്നുകൂടുന്നു. “അലക്ഷ്മീ കലിനാശനം” എന്ന ഫലശ്രുതികൊണ്ടു പുഴുങ്കുരുന്തൽ ചൂടുന്നവൻ ഐശ്വര്യം വരിക്കുന്നതാണെന്നു വിചാരിക്കാം. അതുകൊണ്ടാണ് പടിപ്പുര പൊന്നാണോ എന്നു ചോദിച്ചത്. പുഴുങ്കുരുന്തൽ പതിവായി ചൂടുന്നവനു പടിപ്പുര പൊന്നാകുമെന്നുള്ളതു വാസ്തവമുണ്ടെങ്കിലും പകൽ അല്പം ഉറങ്ങുന്നതുനിമിത്തം പുഴുങ്കുരുന്തൽ ചൂടുന്നതുകൊണ്ടുള്ള ഫലം മുഴുവനും അനുഭവിക്കുന്നില്ലെന്ന് ഒന്നാമൻ പറഞ്ഞ വാക്കിന്റെ സാരം.

ഈ കഥയിൽനിന്നു ദിവാസ്വാപത്തിന്നു സമ്പത്ക്കയകര തപമുണ്ടെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. വെട്ടിത്താളിതേക്കുന്നവൻ ദരിദ്രനും, പച്ചാങ്കുരന്തൽ നിത്യവും ധരിക്കുന്നവൻ സമ്പന്നനും ആയി തീരമെന്നുള്ള കേരളീയരുടെ വിശ്വാസം ശാസ്ത്രമുലമാകുന്നു. ഈ ഏറ്റക്കുറെ അനുഭവസിദ്ധമായ സംഗതികളുമാണ്. വൻ കടലാടി (അപാമാഗ്ഗ), മുക്കുറി (ലജ്ജാലു) മുതലായ ഓഷധി കർക്കര പ്രസിദ്ധമായിപ്പറഞ്ഞുവരാറുള്ള പ്രഭാവശക്തികളെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നോ ലോകത്തിൽനിന്നോ ധരിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു.

ആയുർവേദാചാര്യന്മാർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതെല്ലാം ആരോഗ്യത്തെ മാത്രം ലക്ഷ്യമാക്കിയാണ്. ശ്രുതിസ്മൃതികളിലെ വാക്യങ്ങളിൽ അദൃഷ്ടഫലങ്ങൾക്കുടി അന്തർവിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അവ കേവലം മനുഷ്യബുദ്ധിഗോചരമല്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ശ്രുതിസ്മൃതി വാക്യങ്ങളെ വിശ്വസിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. ഈ പ്രകരണത്തിൽ വേദവാക്യങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടഫലങ്ങളെ മാത്രമേ ശാസ്ത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു സമത്വമിക്കവാൻ വിചാരിക്കുന്നുള്ളൂ. ആ സമത്വത്തോളമകൊണ്ടു വേദവാക്യങ്ങളിൽ അന്തർവിച്ച അത്ഥശക്തികൾ പര്യവസാനിച്ചുപോയെന്നു വിചാരിക്കുന്നത്, ദൃഷ്ടഫലസമത്വമല്ലാതെ അദൃഷ്ടഫലചിന്തനം ചെയ്യുന്നില്ല. അതു മനുഷ്യസായുവുമാത്രം.

“ആചാര്യായീനോ ഭവ” എന്നുപറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു മുഴുവൻ മനസ്സിലാക്കുന്നതിന്നു് ആചാര്യശബ്ദത്തിന്റെ അർത്ഥംകൂടി അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

“ആചീനോതി ഹി ശാസ്ത്രാന്താ-

നാചാരേ സ്ഥാപയത്വപി

സ്വയമാചരതേ യസ്മാ-

ഓചാർത്വണ്ണേന കീർത്തിതഃ.”

എന്നു പറഞ്ഞവിധത്തിൽ ഗുണപൈശ്വര്യവും ആചാരപരത്വവുമുള്ളവനാണ് ആചാര്യൻ. അപ്രകാരമുള്ള ആചാര്യന് അധീനനായിരുന്നു വേദാഗ്രേയനാദി ചെയ്തുകൊള്ളേണ്ടതാണെന്നു താൽപര്യം. ഖടാഭിശയനം സുഖാവഹപദാർത്ഥങ്ങൾക്കെല്ലാം ഉപലക്ഷണമാകുന്നു. “സുഖിക്കു വിദ്വന്മിഥ്യ” എന്നതു സുപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. വിദ്വാദ്വാസനിരതനായവൻ സുഖാനുഭോഗതൽപര

നാമത് ക്രമേണേ അം സന്നാഹിതീഭവെന്നതുകൊണ്ടാണു്
 ഖടാസനശയനാദികളെ ത്യാജ്യകോടിയിൽ ഗണിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

“ആലസ്യം യദി ന ഭവേജ്ജഗത്യനന്തം

കോ ന സ്വാദ് ബഹു ധനവാൻ ബഹു ശ്രുതോ വാ
 ആലസ്യാദിഭവേനീഃ സസാഗരാന്താ

സംപൂർണ്ണാ നരപശുഭിശ്ച നിർഭവൈ.”

എന്ന വാല്മീകിമഹർഷിയുടെ പദ്യം ഇവിടെ സൂതർവ്വമാകുന്നു.

ഇത്തരീതഗന്ധമാദ്യോദ്യുപഭോഗസാധനങ്ങളും വഞ്ച്യകോടി
 യിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുവാനുള്ള കാരണം മുൻ പറഞ്ഞതുതന്നെ
 ആകുന്നു.

അഞ്ചുപേരെ ഗുരുകുന്ദാരാധിട്ടു ഗണിച്ചിരിക്കുന്നു.

“ജനിതാ ചോപനേതാ ച

യശ്ച വിദ്വാം പ്രയച്ഛമതി

ജാനദാതാ ഭയത്രാതാ

പഞ്ചൈതേ ഗുരവഃ സൂതാഃ.”

എന്നു പ്രമാണം.

മാതാവിന്റെ ഗൌരവത്തെ കാണിക്കുന്നതിന്നു്,

“ആസ്താം താവദിയം പ്രസൂതിസമയേ

ദ്വാർത്താസ്തവ്യമാ

നൈരുച്യം തനുശോഷണം മലമയീ-

ശയ്യാ ച സാംവത്സരീ

ഏകസ്യാപി ന ഗർഭാരഭരണ-

ക്ലേശസ്യ യസ്യാഃ ക്ഷമോ

ദാതും നിഷ്കൃതിമുനന്ത്യേ/പി തനയ-

സ്തസ്യൈ ജനന്ത്യൈ നമഃ.”

എന്നുള്ള ആചാര്യസാമികളുടെ പദ്യത്തെ മതിയാകുന്ന
 താണു്,

“മാതൃഭേദോ ഭവ.”

“പിതൃഭേദോ ഭവ.”

“ആചാര്യഭേദോ ഭവ.”

എന്നാലിതായ വേദവാക്യങ്ങളെയും ഈ സദർശത്തിൽ അനുസ്മരിച്ചു കൊള്ളുക.

ഇപ്രകാരം ആചാര്യന്മാരിന്നനുചിതന്നു ഗുരുവിനെ ശുശ്രൂഷ കൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടുത്തി അത്ഥവിചാരത്തോടുകൂടി വേദവേദാംഗങ്ങളെ അഭ്യേയനാചെയ്തുകഴിഞ്ഞാൽ ബ്രഹ്മചര്യവ്രതം അവസാനിച്ചു. അത്ഥവിചാരംചെയ്യാതെ വേദം പഠിക്കുന്നതുകൊണ്ടു പൂണ്ണഫലസിദ്ധി ഉണ്ടാവുന്നതല്ല. „സ്വാഭാത്മ്യോദ്യോധവ്യഃ“ എന്ന പ്രകരണത്തിൽ ഭാഷ്യകാരന്മാർ ഈ അഭിപ്രായത്തെ യുക്തിപൂർവ്വം സമർത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ട്. അനന്തരം സ്നാതകപ്രകരണത്തിൽ പ്രവേശിക്കാം.

„നാജാതഭോജ്യോപാമാസമിച്ഛേച്ഛത്“

എന്ന പ്രൈഷത്തിൽ അനുവദിക്കുന്ന വൈദ്യശാസ്ത്രപട്ടത്തെ താഴെ ചേർക്കുന്നു.

* „പൂണ്ണഭോധശവഷാ സ്മീ
പൂണ്ണവിശേഷൻ സംഗതാ“

ഈ രണ്ടു വാക്യങ്ങളിലുപരിച്ചു പ്രൈഷത്തിന്നുതന്നെ പ്രാമാണ്യം കല്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പദശകാചരദേശങ്ങളെക്കൊണ്ടും പ്രകൃതിദേശങ്ങളെക്കൊണ്ടും പതിനാറു വയസ്സായാലും ചിലപ്പോൾ പ്രായപൂർത്തി വന്നില്ലെന്നുവരും. എന്നാൽ ജാതഭോജ്യാവസ്ഥ പ്രായപൂർത്തിയെക്കുറിക്കുന്നതു നിഷ്ഠതമെന്നു. അതുകൊണ്ടു കാലപരികല്പനം ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ അവസ്ഥാവിശേഷാവബോധനം ചെയ്യുന്നതുതന്നെ യുക്തമെന്നായിരിക്കുകതന്നെ തോന്നുന്നു.

മുഴുപെയ്യുന്നവർക്കും കാട്ടുന്നതായാൽ പ്രവൃത്തിമാർ രാത്രി സഞ്ചാരനിമിത്തം വലിച്ചിരിക്കുന്ന ഉഷ്ണസേചങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തിയെ ബാഹ്യമായ ശൈത്യം പെട്ടെന്നു നിരോധിച്ചു ജ്വരാദി രോഗങ്ങളെ ഉത്പാദിപ്പിക്കുവാൻ കാരണമായിത്തീരാവുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് „വഷ്ഠി ന ധാവേത്“ എന്നു വിധിച്ചിരിക്കുന്നത്.

* „ഉത്തരജന്മം“ പാഠമെന്നും.

വൃക്ഷങ്ങൾ ഫലഭാരത്തെ വഹിക്കുന്നതുതന്നെ പരമാർത്ഥം ചെയ്യുവാനുള്ള താൽപര്യംകൊണ്ടാണെന്നു കവികൾ ഉൽപ്രേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. “പരാപകാരമേ ഫലമതി വൃക്ഷം” എന്നു പ്രമാണം. അങ്ങനെയുള്ള ഫലങ്ങളെ സ്വാർത്ഥ്യംപ്രിയമാക്കുകി കൈക്കലാക്കുന്നതു ധർമ്മവിരുദ്ധമെന്നു “ന ഫലാനി പാപം പ്രചിനചീത” എന്ന പ്രൈഷ്ഠികംകൊണ്ടു ചാണിച്ചിരിക്കുന്നു.

സാധാരണമുള്ള ഗ്രാമാന്തരഗമനം സന്ദേശ്യര പാണ്ഡിത്യം തന്നെ ചെയ്യുന്നതാകയാൽ നിഷിദ്ധമാകുന്നു.

“നിശി ചാത്രയികേ കാശ്ഠേ
ദണ്ഡീ മൗലീ സാമാന്യവേദം.”

ഏതൊരു വചനംകൊണ്ടു രാത്രിയിൽ ഏകനായി സഞ്ചരിക്കു തെന്നു സാധിക്കാം. അസാമാന്യനായിട്ടുള്ള രാത്രിസഞ്ചാരം അനന്തപരവശയെ ഉദ്യോഗിച്ചിരിക്കുന്നതായതുകൊണ്ടു നിഷേധിച്ചിരിക്കുന്നു.

“ഭജനം പരിഹരതവ്യം” എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതനുസരിച്ചാണു് “ന വൃഷലൈസ്സഹ” എന്നു് ഇവിടെ ശാസിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അധർമ്മപഥത്തിൽ സഞ്ചരിക്കാതെ മനസ്സിനെ സദാ പരിശുദ്ധമാക്കിവയ്ക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാകുന്നു നീചസംസർഗ്ഗം നിഷേധിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

ഉപോന്മാദവേഷണം മനുഷ്യാജ്ഞാതമാകയാൽ അനന്തരം ഉപാദകമായിത്തീരുന്നതുകൊണ്ടു നിഷേധിച്ചിരിക്കുന്നു. പൂർവ്വകാലങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന കിണറുകൾ കുൽപ്രദേശങ്ങളിൽ ഗതന്തങ്ങൾ മാത്രമൊ, മണൽപ്രദേശങ്ങളിൽ വഹയാക്രതിയുള്ള ഇഷ്ടകകളെക്കൊണ്ടു കെട്ടിപ്പുറ്റത്തിടുണ്ടായിരുന്നവയോ ആയിരുന്നതിനാൽ രക്ഷാർത്ഥമായിട്ടു് ഉപരിഭാഗത്തിൽ കല്ലെടുത്തായിരുന്നതായി തോന്നുന്നില്ല. അതിനാൽ പ്രമത്തനായി കിണറിൽ പതിക്കാതിരിക്കുന്നതിനു് ഈ നിഷേധം ആവശ്യംതന്നെ.

“നാരോരോഭിഷമം വൃക്ഷം
ജീർണ്ണം നാവാം ന ചാരമേവ
കൃപേ നാലോകമേതേനാഥം
ന വാരമാനം വിനാശയേത്.”

എന്നും പ്രമാണം കാണുന്നു.

“നഗ്നമാവുകേത” എന്ന പ്രൈഷം മേൽ പറഞ്ഞ അഭിപ്രായത്തെ സ്പഷ്ടമാക്കുന്നു.

“ശരീരമാദ്യം വല്ല ധർമ്മസാധനം.”

എന്ന വചനപ്രകാരം ധർമ്മാർത്ഥകാമമോക്ഷങ്ങൾ സാധിക്കുന്നതിന്നു ശരീരം കാരണമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അതിനെ പരിരക്ഷണം ചെയ്യേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാകുന്നു. ആയുസ്സിനെ ധർമ്മാർത്ഥസുഖസാധനമായിട്ടല്ലോ ഗണിച്ചുപോരുന്നതു്. അതിനാൽ ശരീരരക്ഷക്ക് ആവശ്യമായ പലതത്വങ്ങളേയും റില പ്രൈഷംകൊണ്ടു് ഇവിടെ ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. “വർഷതി ന ധാരേൽ”, “നോമപാനമാവക്ഷേത”, “ന വൃക്ഷമാരോമേൽ”, “ന സംക്രമമാരോമേൽ” എന്നാദിയാചര്യയെല്ലാം മേൽപറഞ്ഞ അഭിപ്രായത്തിന്റെ ഉദാഹരണങ്ങളാണു്.

“സന്ദിശ്ശനാവാം വൃക്ഷം ച
നാരോമേദ് ദൃഷ്ടയാനവൽ.”

എന്നു് അഷ്ടാംഗഹൃദയത്തിൽ വിധിച്ചിരിക്കുന്നു. അധികം വ്യാപ്തിയുള്ള ഈ നിഷേധത്തിൽ വൃക്ഷസംക്രമാരോമണം ഉൾപ്പെടുന്നു. പ്രമത്തനായി നിലത്തു പതിച്ചുപോയാൽ അതു് അംഗഭംഗം, രോഗം, മരണം മുതലായവയ്ക്കു കാരണമായിത്തീരുന്നതുകൊണ്ടു പ്രത്യേകം നിഷേധിച്ചതായി വിചാരിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു.

ഗന്താദിതരണസാധനമായിരിക്കുന്ന വംശാദികാഷ്ടവിശേഷങ്ങളുൾക്കൊണ്ടു വാച്യമായിരിക്കുന്നതു “പാലങ്ങൾ” ആകുന്നു. അവയിൽ കയറിക്കടക്കുന്നതു വ്യാപത്തിന്നു കാരണമായിത്തീരുന്നതുകൊണ്ടു പ്രത്യേകം ഇവിടെ നിഷേധിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രാചീനകാവ്യങ്ങളിൽ പരിഷ്കൃതനംപ്രദായത്തിലുള്ള പാലങ്ങൾ പക്ഷേ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലായിരിക്കാം.

ശൈശവായകൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന വ്യാപത്തുകളിൽ നിന്നു സംരക്ഷിക്കുന്നതിന്നു വേണ്ടിയാണു് ഭൂമിയെ അന്തർധാനം ചെയ്യാതെ ഇരിക്കേണ്ടതെന്നു വിധിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

“നാപരയാ ചാരാ, പ്രപന്നമന്നമസ്തീയാത്”, “ന ശുക്തം”, “ന ദിപകം”, “ന പശുഷിതം” എന്നിവ നാലും ഭക്ഷണവിധിയിൽ ഉൾപ്പെട്ടവയാണു്. ജവന്യചാരത്തുളെ കൊണ്ടു വരുന്ന അന്നാദികൾ കീടലുതാദികളുടെ മലമൂത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു

മററും ഭാഷിക്കുവാൻ ഇടയുള്ളതുകൊണ്ടു വർണ്ണമാകുന്നു. ഇതൊരും, ഭൂപ്രപകാരം, പശുഷിരം മുതലായവ ശരിയായകാലത്തു ജീണ്ണിക്കാതെ ആത്മാനാജീണ്ണാഭിരോഗങ്ങൾക്കു കാരണമായിത്തീർന്നു കൊണ്ടിരിക്കുകയും മററും അവയെ വർണ്ണകോടിയിൽ ചേർത്താക്കുന്നതു യുക്തമാകുന്നു.

ധർമ്മാത്മങ്ങൾക്കു ലോപംവരാതെ ഇരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ മാത്രമെ ചിരിക്കാവൂ. തദ്വൃത്തിരികതകാലങ്ങളിൽ ഹസിക്കുന്നതു പാപത്തിന്നും, പരകോപത്തിന്നും ആക്ഷേപത്തിന്നും, കാരണമായിത്തീരുന്നതുകൊണ്ടു പരിഹരിക്കേണ്ടതാണ്. ചിരിക്കുന്നതായാൽ തന്നെ ഉറക്കച്ചിരിക്കരുത്. പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്നതു ഹനസ്ഥികളുടെ ബന്ധശൈഥില്യത്തിന്നും അഭിരുരോഗത്തിന്നും കാരണമായിത്തീരാവുന്നതുകൊണ്ടാണ്. "നോക്കെച്ചെർസേത്" എന്നു വിധിച്ചിരിക്കുന്നത്.

“നാസംവൃതമുഖം കയ്യാത്
ക്ഷുതിഹാസ്യവിജുംഭേം.”

എന്നു അഷ്ടാംഗഹൃദയത്തിലും കാണുന്നു.

പൂവകാലങ്ങളിൽ നദീതടാകങ്ങളിൽ ഏകകാലത്തു ബഹുജനങ്ങൾ സ്നാനം ചെയ്യുക പതിവായിരുന്നു. അവരിൽ ഒരുവൻ വിവസ്ത്രനായിട്ടു സ്നാനംചെയ്യുന്നതു മററുള്ളവർക്ക് ഉദ്ഭോഗജനകമായിത്തീരുന്നതാണ്. ദിഗംബരനായി സ്നാനം ചെയ്യുന്നതു ശൈശ്വബാധക്കൂടി പലപ്പോഴും കാരണമായിത്തീരാവുന്നതുകൊണ്ടു അതിന്റെ നിഷേധം ഉപപന്നമാകുന്നു. കളിക്കുന്നതും ഉറങ്ങുന്നതും വസ്ത്രാചാര്യംചെയ്യുവേണമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു ആരോഗ്യരക്ഷാർത്ഥവും മററുള്ളവർക്കു വൈരസ്യം തോന്നാതിരിക്കുന്നതിന്നുമാകുന്നു.

പരമാർക്കു അപ്രീതികൾക്കുളായ വാക്കുകളെ പറയരുത്.

“കാലേ ഹിതം മിതം ബ്രൂയാ-
ഭവിസംവാദി പേശലം”

എന്നു ശാസ്ത്രം കാണുന്നു.

“ജിഹ്വാഗ്രേ വർത്തേ ലക്ഷ്മീഃ
ജിഹ്വാഗ്രേ മിത്രബന്ധവാഃ
ജിഹ്വാഗ്രേ ബന്ധനപ്രാപ്തി-
ജിഹ്വാഗ്രേ മരണം വ്യവം.”

എന്നുള്ള വചനത്തിൽനിന്നു ജിഹ്വാഗ്രചാലനംകൊണ്ടു പിടിച്ചിരിക്കുന്ന അത്ഥനന്തർക്കങ്ങളെ ഏറ്റുപ്പത്തിന് അറിയുവാൻ കഴിയുന്നതാണ്. നല്ലവാക്കു പറയുന്നതുകൊണ്ടു സമ്പന്നതും, ബന്ധുചിത്രങ്ങളും ഉണ്ടാവുന്നു. ആ ജിഹ്വചാലനത്തെ മനോരമപ്രകാരത്തിൽ വളച്ചു ചിത്രീകര്യുന്നതുകൊണ്ടു ബന്ധനവും, മരണവും സംഭവിക്കുന്നു. അതിനാൽ വാഗിന്ദ്രിയത്തെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതു സൂക്ഷിച്ചുവേണ്ടതാണെന്നു താൽപര്യം.

കണ്ടതും കേട്ടതും പറഞ്ഞുകൊണ്ടു പാപപ്പോഷം അനന്തമാകാതെയാണു്.

“യദീച്ഛസി വശീകൃതും

ജഗദേകേന കർമ്മണാ

പരാപവാദാ ന്യേത്രേ

ഗാം ചരതീം നിവാരയ.”

കിംവദന്തീപ്രിയനായിത്തീരുന്നതുകൊണ്ടു ശത്രുക്കൾ വശീകരം. അതിനാൽ ആവക അനന്തപരമ്പരകൾക്കു് ഇടകൊടുക്കാതെ സമാചാരപരനായിരിക്കണമെന്നു സാരം.

പ്രൈശ്ചര്യത്തെ സമഗ്രമായി സമാലോകനം ചെയ്യുമ്പോൾ വണ്ണാത്രമഭിജയങ്ങൾക്കു വിധിച്ചിരിക്കുന്നതായിക്കാണാവുന്നതാണ്. അവിടെ ആചമനാഭി വണ്ണയങ്ങളും, സമിദ്ധയാനാഭി ആശ്രമയങ്ങളും, ആപോശനാഭി ഭിജയങ്ങളുമുമാകുന്നു.

ഇനി ഈ പ്രൈശ്ചര്യത്തെക്കുറിച്ചു മനോരമ കേന്ദ്രത്തിൽനിന്നു നിരീക്ഷണംചെയ്യുമ്പോൾ “ശരീരമാലം ചലു ധർമ്മസാധനം” എന്ന തത്വത്തെ പ്രകാരാനുരേണ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നതായി കാണാവുന്നതാണ്. സമിദ്ധയാനം മുതലായവ മനുഷ്യശരീരവും, സ്നാനചമനാഭി ദോഷശുദ്ധിയേയും, ദിവാസ്വാപനിഷേധം ആരോഗ്യവർദ്ധനയേയും, വൃക്ഷസംക്രമദ്വാരാമണനിഷേധം വ്യാപനീവൃത്തിയേയും, ശുശ്രൂഷാപിപകപപ്യൂഷിതഭോജനനിഷേധം അജീർണ്ണാഭിരോഗബാധാവിമോക്ഷത്തേയും ബോധിപ്പിക്കുന്നവയാണെന്നു വ്യക്തമായല്ലോ. സമീപസ്ഥനാരോടുള്ള കലഹം, ഭോഷം മുതലായവ മനോഭൂമിയിൽനിന്നും തലപാശ രോഗത്തിന്നും

കാരണമായിത്തീരുന്നതുകൊണ്ട് അവയെ പരമാർത്ഥ് ആരോഗ്യം നിലനിർത്തുന്നതിനും ജനവാദകചരമാഭിവർദ്ധനം വിധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ആരോഗ്യത്തെ സംരക്ഷിച്ചും മനസ്സിനെ നിയന്ത്രണം ചെയ്തും ധർമ്മമാർഗ്ഗത്തിൽ സഞ്ചരിച്ചു വേദവിധികളെ നിഷ്കാമമായി അനുഷ്ഠിക്കുന്നത് ഇഹപരലോകങ്ങളിൽ സുഖാനുഭൂതിക്കു കാരണമായിത്തീരുന്നതാണ്. അതിന്റെ വിധിനിഷേധങ്ങളെ പ്രൈഷം ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നു. അതിന്റെ ദ്രഷ്ടാഫലങ്ങളെ ക്ഷരിച്ചു വിചിന്തനം ചെയ്തു. അദൃഷ്ടാഫലങ്ങളെ വിചിന്തനം ചെയ്യുന്നത് അസാദ്ധ്യമാകയാൽ വേദമാതാവിനെ വിശ്വസിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ശോഭനമായിട്ടുള്ളത്.

കേരളബ്രാഹ്മണരുടെ ഇടയിൽ അനുഷ്ഠിച്ചുപോരുന്ന ബ്രാഹ്മചാരിവ്രതവും സ്നാതകവ്രതവും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ വിധിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രൈഷമനുസരിച്ചാകുന്നു. ആദ്യപ്രകരണത്തിലെ പന്ത്രണ്ടും, രണ്ടാംപ്രകരണത്തിലെ ഇരുപതും ഉൾപ്പെടെയുള്ള മുപ്പത്തിരണ്ടു പ്രൈഷങ്ങളെക്കൊണ്ടു ബ്രാഹ്മചാരിസ്നാതകപ്രകരണങ്ങൾ സമ്പൂർണ്ണമായി. ഈ രണ്ടു വ്രതങ്ങളും കേരളത്തിൽ ബഹുനിഷ്ഠർ യോടുകൂടി അനുഷ്ഠിച്ചുപോന്നിരുന്നു. വ്രതകാലത്ത് അനുഷ്ഠിക്കുന്ന ഈ വിധികളെ വളരെ ഗോച്യമായിക്കരുതിപ്പോന്നിരുന്നു. അപൗരുഷേയമായ വേദവിധികളിൽ അന്തർവിച്ചിരിക്കുന്ന തത്വങ്ങളേ യഥാമതി വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ ഉത്സാഹിച്ചിട്ടുള്ളത് അവയുടെ ഗൗരവത്തെ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കണമെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടിയാകുന്നു. പ്രൈഷങ്ങളെക്കുറിച്ച് എത്രതന്നെ എഴുതിയാലും അവസാനിക്കുന്നതല്ല. സകലശാസ്ത്രതത്വങ്ങളും ഇവയിലന്തർവിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അവയുടെ പ്രഭാവം കേവലം അചിന്തംതന്നെ. കാലഗതിവശാൽ ആക്കെങ്കിലും ഈ വിഷയത്തിൽ അനാദരമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിനെക്കൂടി പരിഹരിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നു വിചാരമില്ലാതില്ല. ദൈവഗാഹമായ പ്രൈഷത്തിന്റെ നാനാമുഖമായ ആശയവൈപുല്യം ഭാഷ്യത്തിൽ വ്യക്തമായിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇപ്രകാരം ഒരു ഭാഷ്യത്തിന്റെ ധാരാളംകൂടാതെ പ്രൈഷത്തിന്റെ അത്യാവശ്യമായ ഉണ്ടാവുന്നതല്ല. ഈ ഭാഷ്യകാരനെക്കുറിച്ച് അന്വേഷിച്ചറിഞ്ഞ വിവരംകൂടി താഴെ ചേർത്തുകൊള്ളുന്നു.

കേരളത്തിൽ വൈദികന്മാർ ആറു സ്വരണല്ലോ ഉള്ളത്. അവരിൽ തൈക്കാട്, ചെറുമുക്കം ബ്രിട്ടീഷുമെമ്പാറിവും, കപ്ലിങ്ങാട്, വാണല്ലൂ, വെരുമ്പട്ടം, കൈമുക്കം കൊച്ചിയിലുമാണ്. ബ്രിട്ടീഷിലുള്ള വൈദികന്മാർ ഗ്രേവേദികളും ശേഷം കൊച്ചിയിലുള്ള നാലു വൈദികന്മാരും യജുർവേദികളുമാകുന്നു. തൈക്കാട് വൈദികൻ തിരുനാവായ വാല്യാന്റെ ഓതിയ്ക്കുമാണ്. വൈദികൻ ഓതിയ്ക്കുമാകുന്നതുപോലെ ഓതിയ്ക്കും വൈദികനാകുന്നതല്ല എന്നു ധരിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. കരിക്കൽ തിരുനാവായ വാല്യാന്റെ ഒരു ശ്രാദ്ധം നടത്തുന്നതിന്നു തൈക്കാട് ഇല്ലത്തു നമ്പൂരിമാരായതന്നെ സമീപത്തിലില്ലായിരുന്നതുകൊണ്ടു യുവാവായ തൈക്കാട് നീലകണ്ഠനമ്പൂരിതന്നെ അവിടെ ചെന്നു ചേരുന്നതിന്നു നിബന്ധിക്കുകയായി. എന്നാൽ നീലകണ്ഠനമ്പൂരിയുടെ വൈദികവിധികളിൽ ഒന്നുതന്നെ പരിചയമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു പോകുന്നകാര്യത്തിൽതന്നെ വളരെ വൈമനസ്യം ഉണ്ടായി. ഗത്യന്തമില്ലാത്തതിൽ പോയി ശ്രാദ്ധകർമ്മവും ദൈവിധത്തിൽ നിവ്വഹിച്ചു. എങ്കിലും അദ്ദേഹം അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഉണ്ണിനമ്പൂരിമാരുടെ പരിചാരസപാത്രമായിത്തീർന്നിരുന്നു. അന്ന് ഇരുട്ടിയശേഷമേ അവിടെനിന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് ഇല്ലത്തേക്കു പുറപ്പെട്ടവാൻ സാധിച്ചുള്ളൂ. ഇരുട്ടും മഴയും വളരെ ശല്യപ്പെടുത്തിയെങ്കിലും ഒരു കണക്കിൽ തോണികയറി മണ്ണെയുള്ള നദികടന്നു ചാരിക്കൽക്കേരത്തു സമീപമുള്ള പിഷാരത്തു ചെന്നുചേർന്നു. മഴനനഞ്ഞു ചേരുന്നപ്പോഴു കയ്യപ്പെട്ടുചെന്ന നമ്പൂരിയുടെ തത്കാലാവസ്ഥ ഭാര്യയായ പിഷാരസ്യാരുടെ മനസ്സിൽ അനൗപമമായ ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കിനെ ഒന്നുതന്നെ അവർ വിശ്വസിച്ചില്ല. വൈദികകർമ്മങ്ങൾ നടത്തുവാൻ പരിചയമില്ലാത്ത നമ്പൂരി ശ്രാദ്ധത്തെപ്പോലെത്തന്നെപറഞ്ഞാൽ വിശ്വസിക്കുമോ. ശ്രാദ്ധത്തിന്നു കൊടുത്ത അട തോണിയിൽ വച്ചു മറന്നു പോയതുകൊണ്ടു തെളിവു ഫാജരാക്കുന്നതിന്നും അദ്ദേഹത്തിന്നു സാധിച്ചില്ല. നാട്ടി ശിവരാത്രിയായിത്തന്നെ കഴിഞ്ഞുകൂടി. പിറ്റേദിവസം കാലത്തു കളിച്ച നമ്പൂരി ചൊവ്വത്തു മണിന്നാമുത്തിക്കേരത്തു ചെന്നുസമുദം പക്ഷാരസ്യാരും കളികഴിഞ്ഞു തൊഴുവാൻ ചെന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. തലേന്നാളത്തെ

വൃത്താന്തത്തിന്റെ യഥാർത്ഥം അറിയുന്നതിന്നു നമ്പൂരിയോടു നടയ്ക്കൽ വച്ചു സത്യം ചെയ്യാൻ പിഷാരസ്യാൽ നിബന്ധിച്ചു. വ്യാമോഹിതനായ നമ്പൂരി „സ്രീസംസ്കൃതമുണ്ടാകുന്നതല്ല“ എന്നു സത്യം ചെയ്തു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ ആൾ ഇനീമേൽ യോഗിയാ രാണോ“ എന്നു പിഷാരസ്യാർ സോപമാസം ചോദിച്ചു. അപ്പോഴാണ് നമ്പൂരിയുടെ സത്യത്തിന്റെ ഗൗരവം അദ്ദേഹത്തിന്നു തന്നെ മനസ്സിലായത്. നമ്പൂരിയുടെ ഭാവം ഉടനെ പകർന്നു. അപ്പോൾ പിഷാരസ്യാർ അമ്പരന്നുവശായി. അന്നുമുതൽ അദ്ദേഹം സർവസംഗപരിത്യാഗം ചെയ്തു യോഗിയാരെന്ന സംജ്ഞ കൈമാറിയതിന്നു. പിന്നീട് അദ്ദേഹത്തെ കൈക്കൊണ്ട യോഗിയാരെന്നുള്ള പേർക്കൊണ്ടു വ്യവഹരിച്ചുവന്നു.

യോഗിയാർ പിന്നീട് വളരെക്കാലം ഭക്ഷിണാഭ്യന്തിയെത്തന്നെ ഭജിച്ചു ക്ഷേത്രത്തിൽ താമസിച്ചു. കാലക്രമത്തിൽ യോഗിയാരു വേദവേദാംഗാദിപാരംഗതനുമായിത്തീർന്നു. അദ്ദേഹമാണ് പ്രൈഷത്തിന്റെ ഭാഷ്യം എഴുതിയത്. എന്നാൽ ബ്രഹ്മചാരിപ്രകരണത്തിന്റെയും സ്തോത്രകപ്രകരണത്തിൽ ഒന്നാം പ്രൈഷത്തിന്റെയും ഭാഷ്യം എഴുതിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹം സ്വർഗ്ഗാരോഹണം ചെയ്തതുകൊണ്ടു ശേഷം ഭാഗങ്ങളുടെ ഭാഷ്യം ചെറുമുക്കുചൈദികൻ പരമേശ്വരൻ നമ്പൂരി എഴുതി ഗ്രന്ഥത്തെ സമഗ്രമുക്കി. സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കുന്നവർക്ക് ഈ രണ്ടു ഭാഷ്യത്തിനുമുള്ള വ്യത്യാസം സ്പഷ്ടമായിക്കാണാവുന്നതാണ്. യോഗിയാരുടെ ഭാഷ്യത്തിൽ കാണുന്ന വൈപര്യവും വൈചാക്യവും ശേഷം ഭാഗങ്ങളിൽ കാണുന്നില്ല. രണ്ടു ഭാഷ്യകാരന്മാരുടേയും വൈചാക്യംകളെ അവരവരുടെ ഭാഷ്യംതന്നെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. പരമേശ്വരൻ നമ്പൂരിയുടെ ഭാഷ്യത്തിൽ കേവലം പ്രൈഷാർത്ഥം മാത്രമേ പറഞ്ഞുകാണുന്നുള്ളൂ.

യോഗിയാർ ജീവിച്ചിരുന്ന കാലം നിശ്ചയിക്കുന്നതിന്നു ചില സൗകര്യങ്ങൾ ഉണ്ട്. യോഗിയാരുടെ ഇല്ലത്തേക്കു മുൻപു പലരവണയും ഇതു് എടുക്കേണ്ടതായി വന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇല്ലത്തു് ഏഴുതലമുറക്കു സന്തതിയുണ്ടാകുമെന്നു ഭക്ഷിണാഭ്യന്തിയുടെ അനുഗ്രഹം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായി കേൾവിയുണ്ട്. ഏഴാമത്തെത്തലമുറ ൧൦൮൫-മാണ് അവസാനിക്കാ

നായപ്പോൾ വെളുത്തേടുന്നവരിയുടെ ഇല്ലത്തുനിന്നും ഒതു്
 പുട്ടത്തു. ഒരു തലമുറയെ വെളുത്തേടുന്നവരുടെയും കണക്കുക്കണ
 അയാൾ തന്നെ യോഗിയായ ജീവിച്ചിരുന്നകാലം ഏകദേശം
 ൨൩൧-സംവത്സരങ്ങൾക്കു മുൻപാണെന്നു സിദ്ധിക്കും. അപ്പോൾ
 യോഗിയായ ജീവിച്ചിരുന്നകാലം ഉദ്ദേശം ൮൦൦-നും ൮൫൦-
 നും മദ്ധ്യേ എന്നുതന്നെ വന്നുകൂടുന്നു. അതിൽനിന്നു ഭാഷ്യത്തിന്
 ഇപ്പോൾ ഏകദേശം ൨൩൦ കൊല്ലത്തെ പഴക്കമുണ്ടെന്നും
 അനുമാനിക്കാവുന്നതാണ്. യോഗിയായ ജീവിച്ചിരുന്നകാലം
 കറകൂടി പ്രാചീനമാണെന്നുള്ള കേൾവി ശരിയാണെങ്കിൽ
 തലമുറയ്ക്കു് ഇവിടെ ൨൦ സംവത്സരംവെച്ചു കണക്കാക്കേണ്ട
 തായി വരുന്നു. യോഗിയായുടെ കൃതികളായ „ആചാരം“
 „ചടങ്ങ്“, „പ്രായശ്ചിത്തം“ മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം നമ്പൂരി
 മാരുടെ ഇടയിൽ ഇന്നും ധാരാളം പ്രചാരമുള്ളവയാണ്. ഭാഷ്യം
 സമഗ്രമാക്കിയ ചെറുകുക്കുവൈദികൻ പരമേശ്വരൻനമ്പൂരി
 യോഗിയായുടെ സമകാലികനായിരുന്നതുകൊണ്ടു ഭാഷ്യപുരണം
 കാവരമംഗളാതെതന്നെ നിവർത്തിയതായി വിചാരിക്കാവുന്ന
 താണ്.

കിടങ്ങു ക്കെല്ലിപ്പഴ കല്ലംപിള്ളി ബ്രഹ്മശ്രീ പത്മനാഭൻ
 നമ്പൂരി അവകളുടെ ഇല്ലത്തുനിന്നു കിട്ടിയ ഒരു പ്രാചീനഗ്രന്ഥം
 മാത്രമാണ് ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ആദരം. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ
 പ്രൈശ്ചവും ഭാഷ്യവും കൂടും തെറ്റിയാണ് എഴുതിച്ചേർത്തിട്ടുണ്ടാ
 യിരുന്നതു്. പഴക്കംകൊണ്ടു പൊടിഞ്ഞും ദ്രവിച്ചും പേരയിട്ടുള്ള
 താളിയോലഗ്രന്ഥത്തിലെ വിഷയങ്ങളെ കൂട്ടപ്പെടുത്തി ശരിയാക്ക
 ന്നതിന്നു വളരെ ശ്രേയം സഹിക്കേണ്ടിവന്നു. ഭാഷ്യത്തിൽ ഉദ്ധ
 രിച്ച ചേർത്തിട്ടുള്ള ചിലപദ്യങ്ങളുംമറ്റും അച്ചടിച്ച പുസ്തകങ്ങ
 ലിൽ പാഠ്യത്വസംബന്ധമുള്ളതാണ് കാണുന്നതു്. എന്നാൽ
 ഗ്രന്ഥത്തിൽ കണ്ടവയ്ക്കു് ഏതുപ്രകാരമെങ്കിലും അത്ഥം കല്പി
 ക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതായി വരുന്ന അവസരങ്ങളിൽ ആ
 പാഠങ്ങളെ ഭേദപ്പെടുത്താതെ അപ്രകാരം തന്നെ ചേർത്തിട്ടുണ്ടു്.
 രണ്ടു് ഉദാഹരണങ്ങൾ താഴെ ചേർക്കുന്നു.

„വിദ്വാഹ വൈ ബ്രാഹ്മണമാജഗാമ
 ഗോപായ മാം ശേവധിഷ്ഠേഹമസ്തി
 അസ്മാകാധാഗ്രജവേദയതായ
 ന മാ ബ്രൂതാ വീർത്വതീ യഥാസ്യാം.

യമേവ വിദ്വാദ്യമുചിതമപ്രമേണം
 മേധാവിനം ബ്രഹ്മചര്യോപപന്നം
 യസ്സേ ന ഭൂമേത് കതമച്ച നാഥം
 തസ്മൈ മാ ബ്രൂയാ നിധിപായ ബ്രഹ്മൻ."

എന്ന ലക്കുകളെ

“വിദ്വാൻ വൈ ബ്രഹ്മണമാജഗാമ
 ഗോപായ മാം ശേവധിഷ്ഠാതമസ്മി
 അസ്മയകായാഗ്രജവേ ശരായ
 മാ മാ ബ്രൂയാ വീർവന്തീ തഥാ സ്വരം.
 യമേവ വിദ്വാശ്രുതമപ്രമേണം
 മേധാവിനം ബ്രഹ്മചര്യോപപന്നം
 അസ്മാ ഇമാമുപസന്നായ സമൃക്
 പരീക്ഷ്യ ഭദ്യൈപണ്ഡുവീമാത്മനീഷ്ഠാം."

എന്നപ്രകാരം അച്ചടിച്ചിട്ടുള്ള മുക്തികോപനിഷത്തിൽ കാണുന്ന, ഗ്രന്ഥപാഠത്തിന് ഒരുവിധം അർത്ഥപര്യവേഷം സാധിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഇവിടെ പുസ്തകങ്ങളിൽകണ്ട പാഠങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല. ഇതുപോലെ അനേകം ഉദാഹരണങ്ങളെ ഉദ്ധരിച്ചു ചേർക്കാൻ സാധിക്കുമെങ്കിലും വിസ്തരമേയാൻ അതിനായി ഇനി യുക്തി. വായനക്കാർ അവയെല്ലാം സ്വയം ഉദ്ധരിച്ചറിഞ്ഞുകൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു.

പഠിക്കുന്നവരുടെ സൗകര്യം ഉദ്ദേശിച്ചു പ്രൈഷ്ഠങ്ങളെല്ലാം അതതുപ്രകാരത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. അവതാരിക ഇല്ലാതിരുന്ന ഭിക്ഷകളിൽ യുക്തംപോലെ ഏഴതി ചേർക്കുകയും, അഷ്ടത്തിൽ ഉദ്ധരിച്ചുചേർത്തിട്ടുള്ള പദ്യങ്ങളെയും മറ്റും യഥാമതി ശരിപ്പെടുത്തിയും, പ്രകരണങ്ങളുടെയും പ്രൈഷ്ഠത്തിന്റെയും പെരുപ്പാപർവ്വമനുസരിച്ചു ക്രമപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടുപോയ ഭാഗങ്ങളെ ഉചിതമായവിധത്തിൽ പുരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു സമഗ്രമാക്കി ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ ഇദംപ്രഥമമായി അച്ചടിപ്പിച്ച് സഞ്ജനസമക്ഷം അവതരിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

നിർമ്മാണത്തുപുറം
 ൨൭.൩.൧൯൦൨.

കെ. ശങ്കരമേനോൻ.

(ഭാഷ്യരൂപിതം).

൧. ബ്രഹ്മചാർയ്യസി.

൨. സ്ഥിര ആശയം.

മു. അരുൺദാസ്/ശാസ്ത്ര.

മ. കപ്പൽ കമ്പ.

6. മാ ദിവാ സ്വാമി'സ്.

ന. ബ്രഹ്മചാരി ഭവ.

6. ആ ചാർട്ടറായിത്തീർന്നു ഭവ.

൮. ആചാര്യരധീനനാ ഭവതേത്യധിപ.

൯. പ്രശ്നം: ഭവ.

பி. ர. அரையத்தூரையி கி.வ.

പി. മ. ഭണ്ഡാരകൃഷ്ണയ്യയായിട്ട്.

உரு. சூதுதனகரநயமாவதுவந்தி டெவ. (செபுயம்).

1802110.

[illegible]

உ. இராமச்சந்திரன்,

ബ്രഹ്മമരണമായി ഇല്ലാതെ നീയ്. ബ്രഹ്മശബ്ദത്തെ കൊണ്ടു സ്വാഗതമായിരിക്കുന്ന വേല ഇവിടെ വിവക്ഷിതമായത്.

“ആനന്ദപാദ്” ബൃഹദാരണ്യകപാദപാ
 ബ്രാഹ്മം വേദോക്തിധീയതേ.”*

* “ഭരണനാടകം കളവാൻ വേണ്ടത്” എന്നു പ്രത്യേകി.

എന്നു വചനമുണ്ടാകയാൽ. അതന്നെ ചരിക്ക = പ്രാപിക്ക. ചക്ഷണയാ അഭ്യയനം വിനശിതമായത്. എന്നാൽ വേദാഭ്യയനത്തിനധികാരിയായി ഇപ്പോൾ നീയ് എന്നത്രേ “ബ്രഹ്മചാരി” എന്നതിനെക്കൊണ്ടു ചൊല്ലിയത്. ഇത്രനാളും വേദാഭ്യയനത്തിന് അധികാരമില്ല.

“ന ചാഭിപ്രാഹരേഭ് ബ്രഹ്മ
സ്വധാനിനാനാദൃതേ
ശുഭ്രേണ ഹി സമസ്താവ-
ളാവഭോദന ജായതേ.”

എന്നു വചനമുണ്ടാകയാൽ.

ഗർഭാധാനാലുപനനാനങ്ങളായിരിക്കുന്ന സംസ്കാരങ്ങളെ കൊണ്ടു സംസ്കൃതനായിരിക്കുന്ന പുരുഷനു ഖീജഗർഭസമുദ്ഭവമായിരിക്കുന്ന ഏകസ്ത് അപമാഞ്ജനം ചെയ്യപ്പെടുന്നു.

“ഗാർഭേഹോമൈജ്ജാതകർമ്മ-
ചൗളമൗഞ്ജീനിബന്ധനൈഃ
ബൈജികം ഗാർഭികൈഞ്ചനോ
ഭിജാനാപേമുജ്ജതേ.”

ഗാർഭങ്ങളായിരിക്കുന്ന ഹോമങ്ങൾ = ഗർഭസംസ്കാരങ്ങൾ (ഗർഭാധാനപുണ്ഡരസീമാങ്ങൾ); ജാതസംസ്കാരങ്ങൾ = ജാതകർമ്മ ചൗളമൗഞ്ജീനിബന്ധനങ്ങൾ; ഇവ അനന്തരങ്ങളായിരിക്കുന്ന നാമകരണോപനിഷ്ക്രമണാനുപ്രാശനങ്ങൾക്കുകൂടെ ഉപലക്ഷണങ്ങൾതാനും. സൂത്രാന്തരത്തിങ്കൽ, ഇവ തത്തൽകാലസഹിതമാവണം ക്രമേണ പഠിതങ്ങളാവുകയുംചെയ്യും.

“ഗർഭാധാനമൃതൗ പുംസ-
സ്സവനം സന്ദനാൽ പശാ
ഷഷ്ഠേ/ഷ്ടമേ വാ സീമന്തോ
മാസ്യന്തേ ജാതകർമ്മ ച.
അഹസ്തേകാദശേ നാമ
ചതുർത്ഥേ മേസിനിഷ്ക്രമേ
ഷഷ്ഠേ, നപ്രാശനം മാസേ
പുഡാ കാര്യാ യഥാകാലം.

“തതു യദ് ബ്രഹ്മജനാസ്യ
 മെവജീവന്ധനചിഹ്നിതം,
 തത്രാസ്യ മാതാ സാവിത്രി
 പിതാ തപാചാർത്വ ഇഷ്ടതേ.
 വേദപ്രദാനാഭാചാർത്വം
 ചിത്തം ചരിഷക്കരേ.”

എന്നു വചനമുണ്ടാകയാൽ. മാതാപിതാക്കന്മാർ പാണ്ഡിത്യത്തിൽ കരമായിരിക്കുന്ന ഭോക്തയയല്ലോ ഉണ്ടാക്കി, ആകയാലത്രേ അനിത്യമായിരിപ്പോണം.

“ശരീരമേവ മാതാപിതാവജനയതാം.”

ശീതൃതേ എന്നിട്ടല്ലോ ശരീരമെന്ന നാമമുണ്ടാകും.

“തദശീർത്വതാശാശീതി തദ്മരരീരമേവൽ;
 തദ്മരരീരസ്യ ശരീരത്വം.”

എന്നു വചനമുണ്ടാകയാൽ. ആചാര്യൻ ബ്രാഹ്മണത്തെയല്ലോ ഉണ്ടാക്കി. ആ ജനം ശ്രേഷ്ഠമായി നിത്യമായി ഇരിപ്പോണം.

“സ ഹി വിദ്വാതസ്തം ജനന്തി തദ്മേമൃഷം ജനം.”

“ആചാര്യസ്തസ്യ യാഃ ജാതിഃ
 വിശിഖഭേദപാരഗ്
 ഉല്പാദയതി സാവിത്ര്യാ
 സഃ നിത്യം സൗജന്യമാഭവേ.”

ഉത്പാദിതവചനമുണ്ടാകയാൽ. എന്നിട്ട് ഉല്പാദകനാകുന്ന പിതാവിനേക്കാളിൽ, ബ്രാഹ്മണനാകുന്ന പിതാവത്രേ ശരീരാനാകുന്നതും.

“ഉല്പാദകബ്രഹ്മദേവതാ-
 ശരീരം ബ്രഹ്മ പിതാ,
 ബ്രഹ്മം ജന ഹി വിപ്രസ്യ
 പ്രേതു മോഹ ച ശാശ്വതം.”

എന്നു വചനമുണ്ടാകയാൽ. എന്നാൽ സർവ്വഭൂതാത്മസാധനക്കുമായിരിപ്പോണം ഈ ബ്രഹ്മജനം; അതിനെ പ്രാപ്തനായി എന്നാകിലും “ബ്രാഹ്മചര്യസി” എന്നതിന്നു താൽപര്യം. എന്നിങ്ങ “ബ്രാഹ്മചര്യസി” എന്നതിന്നു ബ്രാഹ്മചര്യമെന്നെ പ്രാപ്തനായി ഇല്ലാതെ നീ എന്നാകിലുമാകാം.

“ബ്രാഹ്മചാരി ഗ്രാമസ്ഥശ്ച
 വാനപ്രസ്ഥോ യതിസ്തഥാ
 ഏതഃ ഗ്രാമസ്ഥപ്രഭോ-
 ഷാത്പാതഃ പൃഥഗ്ഗതമാഃ.”

ബ്രാഹ്മചാരി, ഗ്രാമസ്ഥൻ, വാനപ്രസ്ഥൻ, സന്യാസി എന്നിങ്ങനെ നാലാളുമുള്ളപ്പോൾ ഉള്ള അവിടെ ബ്രഹ്മചാരി രണ്ടുപ്രകാരമുണ്ട്. ഉപകവാണകനും, നൈഷ്ഠികനും എന്നിങ്ങനെ. ബ്രഹ്മചാരിയാത്രമുണ്ടാക്കുന്നതെന്ന ആത്മാവിന്റെ നിഷ്ഠയെ ചെയ്യുന്ന എന്നിട്ടു നൈഷ്ഠികനാകുന്നു.

“നൈഷ്ഠികോ ബ്രാഹ്മചാരി ഇ
 വസേദാശ്വസന്നിയതഃ,
 തദഭാഃവസ്വ തനയേ
 പത്നയഃ വൈശ്യാനഭോഷി വാ.

അനേന വിധിനാ ദേഹം
 സാധയൻ വിജ്ഞേന്ദ്രിയം
 ബ്രഹ്മം ലാഭയവാച്ഛോതി
 ന മോഹാ ജായന്തേ പുനഃ.”

ഇങ്ങനെയുള്ള നൈഷ്ഠികന്റെ വിധി. ഉപകവാണകനാകുന്ന ആത്മാനുഭവപ്രാപ്തിയിലേക്ക് ഉപകരിക്കുന്നു എന്നിട്ടു ആത്മാനുഭവപ്രാപ്തിയിൽ സമുച്ചയവും വികല്പവും ആയിട്ടു രണ്ടു പക്ഷമുണ്ട്.

“ബ്രാഹ്മചര്യം പരിസമാപ്യ ഗ്രാമീ ഭവേദ്,
 ഗ്രാമീ ഭൂതപാ വനീ ഭവേദ്,
 വനീ ഭൂതപാ പ്രവൃത്തേൽ.”

എന്നിങ്ങനെ സമുച്ചയപക്ഷം.

“പ്രാത്യാഹ്നം ആത്മാനു ബ്രാഹ്മചാരിഗ്രാമസ്ഥവാനപ്രസ്ഥ-
 പരിഗ്രാജകാ. തേഷാം ഭവതേഹിത്യ വേദോ വേദാൻ വാ
 വിചിന്ത്യ ബ്രാഹ്മചര്യം യദിദം മർത്തമാവസേൽ.”

ഇങ്ങനെ വികല്പപക്ഷബ്രാഹ്മചര്യം. ‘പരിസമാപ്യ’ എന്നും, “വിചിന്ത്യ ബ്രാഹ്മചര്യം” എന്നുമുണ്ടാകയാൽ രണ്ടുപക്ഷത്തിലും, ബ്രഹ്മചാരിനന്തരമേ ആത്മാനുഭവപ്രാപ്തിയാവൂ എന്ന് വരും. എന്നതുകൊണ്ട് രണ്ടു പക്ഷാതികവും അവരും പൃഥഗ്ഗതമാഃ.

ബ്രഹ്മചര്യം എന്നത്. ആശ്രമാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ ഉപകരിക്കുക എന്നത് എന്നിട്ട് ഉപകർഷണകന്യക നാമം. അവിടെ ഉപകർഷണകന്യക മുന്ദപ്രകാരം. സാവിത്രിയും, പ്രാജാപത്യവും, ബ്രഹ്മവും എന്നിങ്ങനെ അവർദ്ദിപ്പിച്ചു. സാവിത്രിയിലെ പ്രാപ്തവ്യമാകുന്നത്. എന്നുവരുമായിരിക്കുന്ന ബ്രഹ്മചര്യം മതത്തെ പ്രാപ്തനായി എന്നാക്കിപ്പോ. 'ബ്രഹ്മചര്യം' എന്നതിന് താൽപര്യം. എന്നാൽ ചേദാഗ്രയനത്തിന്റേ കാര്യമായി എന്നും, ഭിജ്നനായി എന്നും, ബ്രഹ്മചര്യമതത്തെ പ്രാപ്തനായെന്നും, ഇവ മൂന്നും ചൊല്ലിയതായി 'ബ്രഹ്മചര്യം' എന്ന ഭാഗത്തെക്കൊണ്ടു്.

ഈവണ്ണം ബ്രഹ്മചര്യമതത്തെ അനുവദിച്ചു, തത്സംഗങ്ങളെ ചൊല്ലുന്ന പ്രൈഷ്ഠികമതത്തെക്കൊണ്ടു്. തത്സംഗങ്ങൾ ശിവിധങ്ങളായിട്ടുള്ളു. ആശ്രമധർമ്മങ്ങളും, വസ്ത്രധർമ്മങ്ങളും, ഭിജ്നധർമ്മങ്ങളും. സമീപാധാനാദി ആശ്രമധർമ്മങ്ങൾ. ആചാരനാദി വസ്ത്രധർമ്മങ്ങൾ. സത്യോപാസനാദി ഭിജ്നധർമ്മങ്ങൾ.

അവർദ്ദിപ്പിച്ചു ആശ്രമധർമ്മങ്ങളെല്ലാം.

൨. സമീപ ആശ്രമം.

സമീപാധാനത്തെ ചൊല്ലുന്നു.

ശ്രീരാമോട്ടു നമിയാ

സന്നിധ്യോഭിഹാരാസം

സായം പ്രാതരം ജ്ഞാനം

അഭിജ്ഞാനമിതി.

എന്നിങ്ങനെ സമീപാധാനവിധി. തത്സംഗങ്ങൾ സൂതിയിലുള്ളതാകുന്നു ചൊല്ലു. ഭിജ്നചരണാദി ആശ്രമധർമ്മങ്ങളെക്കൂടെ ഉപകർഷണനാമം.

അഗ്നീന്ദനം ഭിജ്നചര്യം

മധ്യശയ്യാം ശുഭോദിനം

ആ സമാവർത്തനാൽ കർമ്മാൽ

കൃതോപനയനോ ഭിജ്നം.

എന്നു വചനമുണ്ടാകയാൽ. ഈ സൂതിയെ അനുസരിച്ചു ഗാത്ര വചനമുണ്ടു്.

“അഹരാഹ്നാദിദാധാനം കൈര്യപരണമഗ്രസ്തം
ഗുരുതൃപ്തേഷ്വേതി ബ്രഹ്മചാരിണോ നിത്യാനിത്യാനി.”

എന്നിങ്ങനെ. കൈമിനിമതത്തിങ്കൽ സദാകോലത്തിങ്കലേ സമി
ദാധാനമുള്ളു.

“സദാ സായേ സമിദാധാനം.”

എന്നു വചനമുണ്ടാകയാൽ. സമിത്തുകളെ ഉണ്ടു വരയുപുറത്തു
ത്തിങ്കൽ വിധിക്കുന്നു.

“പാലാശ്വസ്മിദ്ധ കായാ,
ഖാദിതൃസ്തദമാതേ,
ശമീരോ ഹിതകാശപത്മം-
സ്തദഭാസ്വേ/ക്വേതസൗ.”

എന്നിങ്ങനെ.

“പുരാ ജഗാദ വൈ മുത്ര -
ഹിംസയൻ ബ്രഹ്മചാരിണം
അഗ്നിസ്തം ദോഷജായാസ
തസ്മാൽ പരിചരേഡി തം.”

എന്നുണ്ടാകയാൽ ആവശ്യകമിസ്സമിദാധാനം.

“അഹരാഹ്നാദിദാധാനം.”

എന്നു ഗ്രഹവചനമുണ്ടാകയാൽ. ഈ ഗ്രഹവചനത്തെ അനു
സരിച്ചു സൂതികളുമുണ്ടു്.

“സദായമേവാഗ്നിപുജേത്യേകേ.”

“സദായമേവാഗ്നിസീതേത്യേകേ.”

എന്നല്ലോ. ഇങ്ങനെ സമിദാധാനവിധി.

കൈര്യപരണപ്രകാരമുണ്ടു സൂതിയിൽ കൊല്ലുന്നു.

“വേൽപുഷ്പം ചരേദ് കൈര്യ-
മുഹൂർത്തേ ചിങ്ങാന്തരം
വേനധ്യം തു രാജ്യോ
ചൈത്രസ്ത വേദാന്തരം.”

എന്നിങ്ങനെ. ഈ സൂതിയെ അനുസരിച്ചു ഗ്രഹവചനമുണ്ടു്.

“വേദപുരുഷാ ബ്രാഹ്മണാ ദിക്ഷേന്ത ദേവതി ദിക്ഷാം
ദോരീതി; വേദപുരുഷാ യാഗത്വം ദിക്ഷാം ദിവതി ദോരീതി;
വേദസ്വരാ ചൈശ്വര്യം ദോമി ദിക്ഷാം വേതീതി.”

എന്നിങ്ങനെ. അധ്യക്ഷനവിധി ഇവിടെ “യേനേന്ത്യമാണ”
കൈപ്പത്തികൾ ഉണ്ടെന്നും “അധർമ്മം വേദം എന്നിങ്ങനെ.

ഇവിടെ പറിതത്തെച്ചെയ്യണം. അതു മനസാ വാചം
കർമ്മം വേണംതാനും.

“ഹരിതം ചാസ്മാചരണേത്യം

മനോവാചം കർമ്മം ച.”

എന്ന വചനമുണ്ടാകയാൽ, അരിതത്തെ ആചരിക്കുന്നവനെ
ഹരിയിരിപ്പോരു ദോഷമുണ്ട്.

“ഉപാധ്യായം പിതരം മാതരം ച

യേ പ്രഹൃതി മനസാ കർമ്മം വാ

തേജം പാപം ഭൂണാത്മാവിശിഷ്ടം

നാസ്തസ്മൈ ച പാപകൃത്യേ വോകേ.”

എന്ന വചനമുണ്ടാകയാലും മറ്റും, അസുന്ദാദിദോഷവത്തുള്ളവരിൽ
മിക്കുന്ന ശിഷ്യർക്കുമാണ് ഈ വേദോപദേശം ചെയ്യാല്ല എന്നു
മുണ്ട് സൂതിരികൾ.

“വിദ്വാ ന വൈ ബ്രാഹ്മണമാജഗാ

ഗോപായ മം ശേവധിഷ്ഠോഽസ്മി

അസ്മയകാമാഗുജവേദായ

ന മാ ബ്രൂയാ വീര്യവതീ യഥാ സ്വാ.”

ബ്രാഹ്മണാദിഗുണഗണപൂർണ്ണന്മാരായിരിക്കുന്നവർക്ക് ഉപദേശി
ക്കാവൂ എന്നുണ്ട് അവിടെത്തന്നെ ചൊല്ലുന്നു.

“യദേവ വിദ്വാച്ഛുചിമുപ്രപത്തം

മേധാവിനം ബ്രാഹ്മണോപപന്നം

യദ്യേ ന പ്രാപ്യത് കർമ്മം നാമ

തസ്മൈ മാ ബ്രൂയാ നിധിപായ ബ്രാഹ്മൻ!”

എന്നിങ്ങനെ.

ഇവയ്ക്കുമാത്രമേയ്ക്കുവേണ്ടി വസ്ത്രധാരണമുണ്ടാകുന്നു. വസ്ത്രധാരണത്തിൽവെച്ച് ആചാരം ഇല്ലാതെ, ചിന്തിച്ച് ആചാരത്തെ വിധിക്കുന്ന "അപോശ്ഠന" എന്ന ഭാരതമുണ്ടാകുന്നു.

൩. അപോശ്ഠനം.

അപ്പുരുടെ അശിഷണമേ. സൂത്രധാരാചാര്യനായ ആചാര്യനെക്കുറിച്ചുതന്നെ എന്നത്രെ ചൊല്ലിയത്.

പ്രതിരാമാമേദവഃ പൃഥ്വം
ഓഷൻമുജാത്തതോ മുഖം
ഖാനി ചോപസ്തശേഭീടി
രാജാനം ശിര ഏവ ച."

എന്നിങ്ങനെ ആചാരത്തിന്റെ സ്വരൂപവിധി. അതിനെ വാസ്തവികമായി ചൊല്ലുന്നു. അവിടെ നമുക്കു ഹസ്തപാദങ്ങളെ കഴുകി വേണം ആചരിപ്പാൻ.

പ്രകാശം ഹസ്തേ പാദേ ച
തീർത്ഥം വിഷ്ണിതം."

എന്നു വചനമുണ്ടാകയാൽ. ശുദ്ധമായിരിക്കുന്ന സ്ഥലത്തു വെള്ളം നോക്കിത്താൻ, കിഴക്കുനോക്കിത്താൻ ഇരുന്ന്, കൈകളും മുഴുകാൽ രണ്ടിനും നട്ടവിൽവെച്ച് ബ്രാഹ്മണീയത്വത്തെക്കൊണ്ടുവേണമെന്നു ചൊല്ലിപ്പാൻ.

അന്തർഗതം ശുദ്ധം ശേഖരം
ഉപവിഷ്ണു ഉത്തമം
പ്രാഗ്യാചാരം ശീതേന
ഓഷോ നിശ്ചയവസ്തശേൽ."

എന്നു വചനമുണ്ടാകയാൽ. അന്തർഗതമുഖം പ്രാഗ്യാചാരം തീർത്ഥമാകുന്നതു്.

കുനിഷ്ഠാശിനും ഉഷ്ണ-
മുഖാഗ്രം കര്യം ച
പ്രാപതിചിത്രപ്രാഗ്-
ഭൈരവതീയനാഗനാമകം."

എന്നു വചനമുണ്ടാകയാൽ. ഇങ്ങനെക്കൊണ്ടു വെള്ളം തൊട്ടിടുന്നവേണം ആചരിപ്പാൻ.

അന്വാനാം സുശേഷിഭാം
 താമസാമേന ന സുശേഷഃ;
 വാമേ ഹി ചേഷശിശ്വർ
 വരണഞ്ച ജലേശരഃ."'

എന്ന വചനമുണ്ടാകയാൽ. പ്രകൃതിസ്ഥകളായിരിക്കുന്ന അപ്പുകൾക്കൊണ്ടുമാമിരിക്കുന്നു. നര, ചോള ഇവരോടുകൂടാതെ ഇരിക്കണം. കവചിതവെള്ളം, കാമ്യവെള്ളം, ക്ഷാരോദകം ഇत्याദി വികൃതകളായിരിക്കുന്ന അപ്പുകൾക്കുള്ളതല്ല.

അദ്ഭിന്ധു പ്രകൃതിസ്ഥാഭി-
 ഹീനാഭി ഫേനയ്യദ്യുഭൈഃ."

എന്ന വചനമുണ്ടാകയാൽ. വലുത്ത കൈ, പൂർവ്വതമായി നീട്ടി പറ്റുവിൻ്റെ ചെവിപ്പോലെയോക്കി വിരലാക്കെഴുട്ടി വെള്ളംകോരി അന്ധിരവും ചെറുവിരവും വേറിട്ടു ഗുഹീതകളായിരിക്കുന്ന അപ്പുകൾ നോക്കി, ആചരിക്കേണം.

ആയതം പൂർവ്വം കൃത്യാ
 ഗോകണ്ഠാകൃതിവൽ കരം
 സംഹതാത് ഇഹിനാ തോരം
 ഗുഹീത്യാ പാണിനാ ഭിജഃ.
 മുക്തപാദ്യേഷു നീശ്വേ തു
 ശേഷേണാവരണം ചരേൽ."

എന്ന വചനമുണ്ടാകയാൽ. ആചരിക്കുന്ന അപ്പുകൾ ഏകദത്താലും ചെയ്യണം. അത് കഴിഞ്ഞു മുഴുകുവാൻ വെള്ളമുണ്ടാകാൻ ചെയ്യണം.

ഏദ്ഗാദ്ഭിഃ പൂയതേ വിപ്രഃ മാഷമജ്ജനാത്രാ
 ഏദയംഗമാ ഭവന്തി."

ഇത്യാദിവചനമുണ്ടാകയാൽ. ഈവണ്ണം മുൻപട്ടാചെയ്തിട്ട് മാഷവിൽ മാഷ അപ്പമുലകൊണ്ടു രണ്ടുവട്ടം മുഖപരിചരിക്കണം ചെയ്യണം.

സംഹതാംഗേഷുമലേന
 ചിഃ പ്രമുശ്യാത്തതോ മുഖം."

ഇത്യാദി വചനമുണ്ടാകയാൽ. മധ്യമാംഗുലികാം മുനുകൊണ്ടു മുഖോപസ്തംഭം ചെയ്യണം.

“മധ്യമാംഗുലികാം പുരം
തിസ്രഭിസ്സമാസൃശേൽ.”

ഇത്യാദി വചനമുണ്ടാകയാൽ. പിന്നെ ശോഭിരവിര്യം പെരുവിര്യം അപ്പുകളുംകൂടി ചങ്ങുസ്സുകളെ സ്സർപ്പിക്കണം. മൂങ്ങോന്നിയും പെരുവിര്യംകൂടി നാസികകളെ സ്സർപ്പിക്കണം. പെരുവിര്യം പെരുവിര്യം അപ്പുകളുംകൂടി ഞോളങ്ങളെ സ്സർപ്പിക്കണം. അംഗുലഗ്രന്ഥങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഹൃദയത്തെ സ്സർപ്പിക്കണം. ഏലാവിര്യംകൂടി മുഖസംസ്തംഭം ചെയ്യണം.

“അംഗുലാനാമികാഭ്രാം തു
വചുഷീ നമുചസൃശേൽ,
തക്ഷസ്രംഗുലമോദഗന
സൃശേന്നാസാപടപയം.
അംഗുലേഷുന കനീയസ്രാ
കഷ്ണ നംയാഗതഃ സൃശേൽ
അംഗുലഗ്രന്ഥ ഹൃദയം
സർവാഭിരംഗുലീകീർണ്ണിരഃ.”

ഇത്യാദി വചനമുണ്ടാകയാൽ. ആവരണപർമാണസംസ്തംഭംകൂടി ഇടയിടെ കൈകഴുകണം.

“സ്രോതസ്ഥാനാനി സർവാണി
സുഷ്കാ സുഷ്കാ സൃശേവേ.”

എന്നു വചനമുണ്ടാകയാൽ. ഈ ആവരണത്തെക്കൊണ്ടു തത്തലി പ്രിയാഭിമാനികളായിരിക്കുന്ന ദേവതകൾ തൃപ്തിപാദാ ശുദ്ധി വരുത്തുന്നു എന്നു സ്മരിക്കിപ്പോലുന്നു.

“തീഃ പാശ്ചിമാഗ്രദംഭസു
പ്രിതാസ്തേനാപ്തദേവതാഃ
ബ്രാഹ്മ. വിഷ്ണുശ്ച, ശിവശ്ച,
ദേവതീത്യനശ്ചശ്ച.”

നഭഃ മനുവദ്ഃ അപ്തകളെ പ്രശംസിക്കുന്നതിനകൊണ്ടു
ബ്രഹ്മവിഷ്ണുവേദന്മാർ പ്രീതന്മാരായി ഭവിക്കുന്നു.

“ഗംഗാ ച യമുനാ ചൈവ
പ്രീയേതേ പരിമാജനാൽ.”

ഓഷ്ഠപരിമാജനംകൊണ്ടു ഗംഗായമുനകളാകുന്ന നദി
കൾ പ്രീതകളായിട്ടു വരുന്നു.

“സൃഷ്ടേ ഖോചനയശ്ചേതു
പ്രീയേതേ ശശിഭംസ്തതഃ.”

ഐശ്വര്യസ്ഥനൊക്കൊണ്ടു ചന്ദ്രാഭിരൂന്മാർ പ്രീതന്മാരാ
യിട്ടുവരുന്നു.

“നാനാമൃദസ്യേത പ്രീയേതേ
സൃഷ്ടേ നാസാപുടപാൽ.”

നാസിഭാസ്സൽകൊണ്ടു അശ്വിനീഭേദവതകൾ പ്രീതന്മാരാ
യിട്ടുവരുന്നു.

“കണ്ണയശ്ചേതഥാ സൃഷ്ടേ
പ്രീയേതേ തപനീഭാമഖരഃ.”

ഐശ്വര്യസ്ഥനൊക്കൊണ്ടു വാസ്തുകികൾ പ്രീതന്മാരാ
യിട്ടുവരുന്നു.

“സംസ്തപ്തേ ഹൃദയേ ചാസ്യ
പ്രീയന്തേ സർവഭവതഃ.”

ഹൃദയസ്ഥനൊക്കൊണ്ടു സർവഭവതകളും പ്രീതന്മാരായിട്ടു
വരുന്നു.

“മൂർദ്ധ്വസംസ്തംനാഭേകഃ
പ്രീതസ്യ പുരുഷോ ഭവേൽ.”

മൂർദ്ധ്വസംസ്തനൊക്കൊണ്ടു ഏകനായിരിക്കുന്ന പുരുഷൻ
പ്രീതനായിട്ടു ഭവിക്കുന്നു.

“യ ഏവം ബ്രാഹ്മണോ നിത്യം
മുചസ്തംനമാചരേൽ
ബ്രഹ്മാഭിസ്തപൈവർത്തനം
ജഗൽ സ ചരിതസ്തപേൽ.

താതൊരു ബ്രാഹ്മണൻ ഈവണ്ണമറിഞ്ഞു നന്മയായിട്ട് ആചരിക്കുന്നത്, അവൻ ചില ദേവവിശേഷങ്ങളുടെ പ്രീതി വരുത്തുന്നോൻ എന്നല്ല ഇരിക്കുന്നു; ബ്രാഹ്മണൻതൂടങ്ങി തുണ ചെയ്യുന്നമായിരിക്കുന്ന പ്രപഞ്ചത്തെയാകെ പരിതൃപ്തനാക്കുക എന്നാൽ എന്നാൽ ഈവണ്ണമറിഞ്ഞു ആചരിക്കേണം, എന്ന് “അപോശാൻ” എന്ന ഭാഗത്തെക്കൊണ്ടു മൊല്ലിയതു്.

ഈവണ്ണമുൾക്കൊള്ളുന്ന ആചാരങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ചിലവെടുക്കുകയാണു് “കർമ്മ കരു” എന്ന ഭാഗത്തെക്കൊണ്ടു്.

ര്. കർമ്മ കരു

കർമ്മാണി കരു എന്നു പൊരുൾ.

“നിത്യം സ്നാതം ശുചിഃ കർമ്മാൽ
ദേവവിപിതൃതൃപ്തം
ദേവതാഭൃച്ഛനം മൈവ
സമിദ്ധാധാനമേവ ച.”

“സന്ധ്യാധാരസന്തമേവ ച.”

ഇത്യാദികൾ ഭിജിയങ്ങൾക്കുകണതു്. അവനെറുമെന്തെന്നു എന്നു താൽപര്യം. സ്നാനത്തിനന്തേ ഇതികർത്തവ്യത ഗ്രഹ്യത്തിങ്കൽ ചൊല്ലുന്നു.

സോയം പ്രാതരക്കാരന്തേ പൂതോ ഭൂതാ സപവിത്രോ/ഭി-
ർമാജ്ജയിത. “ആപോഹിഷ്ടീ”യാഭിസ്തിസ്തിഷ്ഠി, “സ്തരൽ സമവീ-
ധാവതീ”തി ചതസ്തിഷ്ഠി, “വാമഭേവ്യന്തേ” ഇത്യാദി.

ജലവിഷേചമുണ്ടു സൂര്യനന്തരത്തിങ്കൽ വിധിക്കുന്നു.

“ബ്രാഹ്മേ മുഹൂർത്ത ഉത്ഥായ
കൃതശൗചവിധിർഭിജഃ
പ്രാതസ്തസ്തബ്രാഹ്മണീത
ദന്ധധേവനപൂർവ്കം.
കരാബ്രാം തോയമാലായ
ഗായത്രം ചാഭിമന്ത്രിതം
ആഭിത്യാഭിമുഖസ്തിഷ്ഠൻ
ത്രിത്രാൽപഥ വിശ്വഭിപേജ.”

എന്നിങ്ങനെ. അവയിലേക്കു ചെന്നായിട്ടുണ്ടു ചിലർ; ശ്രുതി
യിങ്കൽ മുന്നേന്നു ചൊല്ലാത്തതുകൊണ്ട്, പിന്നെ വലത്തുതിരിയ്ക്ക.

“തത് പ്രദക്ഷിണം പ്രകൃമന്തി തേന
പാപ്താനമവധൂനപതി.”

എന്നു ശ്രുതിയുണ്ടാകയാൽ. ഈ അവധിശേഷത്തിന്റെ ആവ
ശ്യകതയുണ്ടു സ്മൃതിയിങ്കൽ ചൊല്ലുന്നു.

“തൃംശൽകോപുസ്ത വിദ്യാതാ
മന്ദേഹാ നാമ രാക്ഷസാഃ
പാപവന്തി സഹസ്രാശ്ചൈ-
മദന്തം മിനേ മിനേ.

അഹസ്യാഹനി തേ സർവ്വ
സ്മൃതിമിച്ഛന്തി മാദിതും
അശ്വേ സ്മൃത്യേ അന്തോ വ
യമേമാസീൽ സഭാമന്തം.

തതോ ദേവഗണാസ്സർവ്വ
ഭൂതയശ്ച തപോധനാഃ
സന്നേഹ തു സമുപാസീന്താ
യൽ കഥിപന്തി മഹാജലം.

ബ്രഹ്മവ്യാഘ്രതിസംയുക്തം
ഗായത്രി മാദിമന്ത്രിതം
തേന ഭഗവന്തി തേ ദൈവ്യാ
വജ്രീഭൂതന വാരിണാ.

ഏതദിദിത്വാ യസ്സസ്മാ-
മുപാസ്മേ സംഗീതവ്രതഃ
ദീപ്തമായസ്സവിന്ദേത
സവിപാപൈഃ പ്രമുച്യതേ.”

എന്നാദിവണ്ണമറിഞ്ഞു നിത്യമായിട്ടു വിഹിതകർമ്മങ്ങളെ അനുഷ്ഠി-
ക്കേണം എന്നതേ “കർമ്മ കരു” എന്ന ഭാഗത്തെക്കൊണ്ടു ചൊല്ലി-
യതു്.

ഇവയ്ക്കും വിവിതങ്ങളായ ചെല്ലയിട്ട പ്രതിഷിദ്ധങ്ങളെ ചൊല്ലുന്ന വെളിവാക്കത്തക്കതാണ്. പ്രതിഷിദ്ധങ്ങളിൽവെച്ചു മിഥാസ്വാധം അത്യന്തം നിമിശം. എന്നിട്ടതിനെക്കൊണ്ടു് “ഓ മിഥാ സ്വാസ്തി” എന്ന ഭാഗത്തെക്കൊണ്ടു്.

൧൦. മേ മിഥാ സ്വാസ്തി.

പകൽ കിടന്നുറക്കുമാറ്റം എന്നു താൽപര്യം. ഇതിവേഗപാപനിവേദനം പ്രതിഷിദ്ധങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ഉപവർത്തനം. എന്നാൽ ഉപവർത്തനമായിരിക്കുന്ന യമനിവർത്തനത്തെ പരിപാലിച്ചിരുന്ന വേദാഭ്യായനത്തെ ചെയ്തുകൊള്ളണം എന്നത്രേ ആചാര്യൻ പ്രൈഷത്തെക്കൊണ്ടു് ചൊല്ലിയതു്.

“അകഥനം സംശാസ്ത്രി” എന്നു് വിധിക്കപ്പെട്ടതാകയാൽ, സമസ്തവേദാഭ്യായനോപകാശിമായിരിക്കുന്ന സാവിത്രിവൃത്തംകൊണ്ടു് അഭ്യായനത്തെക്കൊണ്ടു് അതിവർത്തനത്തെ അനുമാനിക്കുകയും ചെയ്തു് “ബ്രഹ്മചാര്യോചാര്യധീനഃ” എന്നു് കല്പനയുണ്ടാകുന്നു. ആവിടെ നമുക്കു് അഭ്യായനപ്രാപ്തിക്കു നിമിത്തമായിരിക്കുന്ന ബ്രഹ്മചാരിയെന്നു് അനുവദിക്കുന്നു ബ്രഹ്മചാരി എന്നു് ഭാഗത്തെക്കൊണ്ടു്. ബ്രഹ്മചാരി, “വേദോ ബ്രഹ്മ” എന്നു് ശ്രുതിവർത്തനമായി ഇവിടെയും ബ്രഹ്മശബ്ദത്തെക്കൊണ്ടു് വേദം വിവക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു്. കല്പനാതന്ത്രികൾ പരിപാലനത്തിന്നു ത്രിയാപനം പ്രതിവർത്തനം മേമിഥാചാര്യംകൊണ്ടു്.

൧൧. ബ്രഹ്മചാരി ഭവ.

ബ്രഹ്മചാരിയാക്കിട്ടു ഭവിക്കേണം. “സംശോ ബ്രാഹ്മി” എന്നു് ശ്രുതിയുണ്ടാകയാൽ ഇവിടെയും “ബ്രഹ്മശബ്ദത്തെക്കൊണ്ടു് സാംഗമായിരിക്കുന്ന വേദം വിവക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു്. വേദാഭ്യായനം നിമിത്തമായിട്ടു നിയമവിശേഷങ്ങളെ ചർച്ചക്കുന്നു, എന്നിട്ടു “ബ്രഹ്മചാരി”യാകുന്നു. ഇവിടെത്തെ “ബ്രഹ്മ”പ്രത്യയത്തിനെക്കൊണ്ടു് നിയമവിശേഷപരണശീലനായിരിക്കണം എന്നു താൽപര്യം.

ഇവിടെ പ്രസക്തങ്ങളായിരിക്കുന്ന നിയമവിശേഷങ്ങളെ ചൊല്ലുന്നതായുപദേശത്തെക്കൊണ്ടു്.

൧൨. ആചാര്യധീനോ ഭവ.

ആചാര്യധീനനായിട്ടു ഭവിക്കേണം.

“ഉപനീയ തു യശ്ശിന്ദ്രം
വേദമബ്രോപയേദ് മേജ

സകല്പം നരകാസ്ത്രം ച
അമാത്സ്യം പ്രവർത്തതേ."

അതൊരു ഭൂമിയിൽ ശിഷ്യനെ ഉപനയനമാക്കുന്ന സംസ്കാര
കരതക്കൊണ്ടു സംസ്കൃതനാക്കി കല്പരാമസ്വസ്ഥിതരായാണു വേദ
ത്തെ അദ്ധ്യാപനം ചെയ്യുന്നത്, അവനെ ആചാര്യൻ എന്നു
ചൊല്ലുന്നു. തദ്വീനനായിട്ടു വർത്തിച്ചുകൊള്ളണം എന്നു താൽ
പര്യം.

ആചാര്യവീനനായിട്ടു വേദാദ്ധ്യാപനം ചെയ്യുന്നതെന്നു ചൊല്ലുന്നു.

വ. ആചാര്യവീനോ വേദഭയീഷ്യ.

അദ്ധ്യയനാർത്ഥം പിന്നെയും നിന്ദാവിജ്ഞാപനം ഉണ്ടു.

ൻ. പ്രശാന്തോ ഭവ.

ഏതാവും ശാന്തനായിട്ടു ഭവിക്കുകയും എന്നു ശാഖാന്തര
ങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകയാൽ. ആചാര്യവീനത്വം പ്രശാന്തമായിട്ടു ഭവിക്കുകയും
ചെയ്യുകയും ചെയ്യണം; ജിതേന്ദ്രിയനായിട്ടു ഭവിക്കുകയും ചെയ്യണം എന്നു
താൽപര്യം. ഉക്തമായിരിക്കുന്ന അർത്ഥത്തിങ്കൽ സൂതിയുണ്ടു.

“ഇന്ദ്രിയാണാം വിചരതാം

വിഷയേഷ്ചപരാരിഷ്ട

സംയമേ യത്തമാതിര്യേ-

ഭൂമിഭാൻ യത്തേവ വാജിനാം.

സംവതേജാസ്തു നിയമാൻ

ബ്രഹ്മചാരി ഗുരൗ വസൻ

സ്ഥനീയമ്യേന്ദ്രിയ ഗ്രാമം

തപോവൃദ്ധ്യർത്ഥമാത്മനഃ.

ഇന്ദ്രിയാണാം വിചരതാം

തദ്വേകം ക്ഷരതീന്ദ്രിയം

തേനാസ്യ ക്ഷരതി പ്രജ്ഞാ

ദൃതേഃ പാദാഭിവോദകം."

എന്നിങ്ങനെ.

പിന്നാലെയായിട്ടു വന്നിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ശേഷം അതാണു്.

൧൦. അധ്വൈതം ഭവ.

അധ്വൈതത്തിൽ ഭവിക്കേണം. ഉക്തമായിരിക്കുന്ന അർത്ഥത്തിൽ ഗൗതമവചനമുണ്ടു് „അധ്വൈതം“ എന്നിരിക്കേ. ഇവിടത്തെ അധ്വൈതവിധിയെ പര്യായം അർത്ഥമാകുന്നതു്. ചട്ടാദിയിൽ ശയിക്കുവാൻ എന്നു താൽപര്യം.

„വചസനം ച ശയനം

വജ്രേണ ധ്വജാധാരം

സ്വരൂപഭേദകശേഷാദവ

ന ഭുജേ സ്തനേൽ കപലി.“

പിന്നാലെയായിട്ടു വന്നിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു്.

൧൧. ബ്രഹ്മചര്യമനുഷ്ഠാനം ഭവ.

ബ്രഹ്മചര്യമനുഷ്ഠാനത്തിൽ ഭവിക്കേണം. വജ്രേണ എന്നു ബ്രഹ്മചര്യമനുഷ്ഠാനമെന്നു് ഗൗതമത്തിൽ ചൊല്ലുന്നു.

„വചസം ബ്രഹ്മണസ്യ.“

ഇത്രാദി. അപ്പുറത്തു് ഭവിക്കുകയെന്നു് ചൊല്ലുന്നു.

“മേഘജീം ബ്രഹ്മണസ്യ.“

ഇത്രാദി. „ആ ഗുണഃ പ്രദക്ഷിണാ മേഘാഃ“ എന്നു സൂതിയും ഉണ്ടു്. ഇദ്ദേഹമേഘാശബ്ദം യജ്ഞോപവീതോത്തരീയങ്ങളാക്കി കൂടെ ഉപയോഗണം.

“പ്രാപ്താസമുപവീതം സ്വം

ചിപ്രാപ്താപ്തം ത്രിവൽ

ശന്നസ്യത്രമേ.“

ഇവിടെ ജടാശബ്ദത്തെക്കൊണ്ടു് ശിഖയെച്ചൊല്ലി.

“യഥൈഷാം ഗോത്രകല്പേ കലകല്പോ വാ.“

ഇതി ന്യായേന ശിഖാധാരീയാദി ഭവിക്കുകയെന്നും. വചസം ശിഖനാമി ഭവിക്കുകയെന്നും എന്നു താൽപര്യം.

“സശിഖം വചനം കാതു-

മാസ്തന്നാദ് ബ്രഹ്മചര്യം

ഈ ശരീരവ്യവഹാരം

ബ്രഹ്മചര്യം നമോ“ ഭവേ.“

ഇങ്ങനെ കാത്തുവന്നവചനമുണ്ടാകയാൽ. വികല്പപക്ഷത്തെ കാട്ടുന്തു ആപസ്തംബൻ

“മുണ്ഡോ വാ ജടിദ്ധോ വാ സ്മാ-
ദഗ്രവാ സ്തോമീ മിഖജഃ.”

എന്നിങ്ങനെ. ഗൗതമവചനമുണ്ടു്. “മുണ്ഡശ്ശിഖീ വാ” എന്നിങ്ങനെ.

ഇപ്രകാരം നിരൂപണമുണ്ടാകുന്ന പ്രതികൂലമായ ചെല്ലുന്ന ശേഷത്തെ കാണുവു്.

മ. ശ്രീനൃത്തഗന്ധമാധ്യമഞ്ജി ഭവ.

ശ്രീനൃത്താദികളെ വർജിക്കേണം. വർജനമാകുന്നതു തദപരഭാഗവർജനം. ഇവിടത്തെ ശ്രീനൃത്താദിഗ്രഹണം അശ്ശീലഭാഷണാദികൾക്കുകൂടെ ഉപലക്ഷണംതാനും.

“മധുമാംസാഞ്ജനോമീ മരിഷ്ട-
ശുക്തശ്രീപ്രാണിഹിംസനം
ഭാസ്വരാഭോകനാശ്ശീല-
പരിവാദാശ്ച വർജയേൽ.”

എന്നു വചനമുണ്ടാകയാൽ. ഉപരാത്നത്തെ അനുസരിച്ചു സൂത്രന്തരങ്ങളുമുണ്ടു്.

“വർജയേന്മധുമാംസഗന്ധമാല്യദിവാസ്വപ്നാഞ്ജനം-
ഭൂഞ്ജനയാനോചാനമീ മരുകാമക്രോധലോഭ-
മോഹവാദവാദനസ്താനദന്തയാവനഹംഗുത്തഗീത-
പരിവാദാനി.”

ഇങ്ങനെ ഗൗതമവചനം.

“വർജയേന്മധുമാംസം ച
ഗന്ധമാല്യരസാൻ ശ്രീയഃ
ശുക്താനി ചൈവ സർപ്പാണി
പ്രാണിനാം ചൈവ ഹിംസനം.

അഭൂതമഞ്ജനം ചാക്ഷീണോ-
ത്പാനമീ മരുകയാരണം
കാമം ക്രോധം ച ലോഭം ച
നരകവാ ഗീതവാദനം.

ഭൂതം ച ജനവാദം ച
പരിവാദം തഥാ നൃതം
സ്മിന്നാം ച പ്രേക്ഷണാലാപ-
മുപാമാതം പരസ്വ ച.”

ഇങ്ങനെ മനവചനം.

“ന സ്യയേത യദി സ്യയേതാവിഗ്രഹ സ്യയേത സ്മിദി-
ത്വാവദസംഭാഷീ മുദഗ്ദ്ധാഭന്തോ ഭാഭന്തോ ശ്രീമാൻ ത്രഥാപ്രതി.”

എന്നും ഉക്തമായിരിക്കുന്നു. എന്നാലുക്തങ്ങളായിരിക്കുന്ന യമ
നിന്യമങ്ങളെ പരിപാലിച്ചിരുന്നു സാംഗമായിരിക്കുന്ന വേദത്തെ
അദ്ധ്യയനം ചെയ്തുകൊള്ളണം എന്നു താൽപര്യം. ഇത്, ഇവിട
ത്തെ ബ്രഹ്മചാരിശബ്ദത്തെക്കൊണ്ട് ഉക്തമാവുന്നതല്ല. എ
ന്നിടേ, ശാഖാന്തരത്തിൽ

“ആചാര്യായീനോ വേദമധീഷ്വ.”

എന്നു വചനമുണ്ടാകയാൽ ‘ഗുണോപസംഹാര’ ബ്രാഹ്മണ
ഇവിടെക്കൂടെ ചോദിച്ചുകൊള്ളുകിലുമാ. ആചാര്യീന
നായിരുന്നു വേദത്തെ അദ്ധ്യയനം ചെയ്തുകൊള്ളണം. യാവനോ
രുത്തൻ ഉപനയനത്തെച്ചെയ്തു ശിഷ്യനായിക്കൊണ്ടു വേദത്തെ
ഭാനം ചെയ്യുന്നത്, അവനുചാർന്നുകൊള്ളുക.

“ഉപനീയ ദേഭേദ-
മാചാര്യസ്സ ഉദാഹൃത.”

ഇങ്ങനെ യാജ്ഞവല്ക്യവചനമുണ്ടാകയാൽ. ആചാര്യീനത-
ന്നിരോഗവർത്തിതം. ഗുരുശാരിൽവെച്ച് ആചാര്യൻ ശ്രേഷ്ഠ
നാകുന്നത്.

“ആചാര്യഃ ശ്രേഷ്ഠോ ഗുരൂണാം മാതേത്യേകേ.”

ഇങ്ങനെ ഗൗരതമവചനമുണ്ടാകയാൽ.

“ഗുരൂണാമപി സർവ്വേണാം
പുത്രാഃ പഞ്ച വിശേഷന്തഃ
യോ ഭാവയതി യാ സൃതേ
യേന വിദ്യോപദിശ്യതേ.
ബ്രഹ്മേണ ഭൂതാ ച തേനാ ച
പഞ്ചൈവേന ഗുരവഃ സ്മൃതാഃ.”

“ശ്രേഷ്ഠ തേജോ മാതാ സൃഷ്ടജിതാ.”

എന്നുമുണ്ടു്.

“മാസാൻ ദശോദരസ്ഥം യാ
 ധൃതപാ ശുഭൈസ്സമാകുലാ
 വേദനാവിവിധൈർദ്വൈതൈഃ
 പ്രസൂയേത വിമുക്താ മിതാ.
 പ്രാണൈരപി പ്രിയാൻ പത്രാ-
 വന്യതേ സുതവസ്തഥാ
 കസ്ത്വപ്യാ നിഷ്കൃതിം കർത്തും
 ശരേതാ വർഷതൈരപി.”

എന്നിട്ടതു മാതാവിന്നേ ശൗരവം.

“തന്മാതാപിതരൗ ഭൃഗുശഃ
 സരോതേ സംഭവേ നൃണാം
 തയോന്ന നിഷ്കൃതിശ്ച
 കർത്തു വർഷതൈരപി.
 തയോന്നിത്യർ പ്രിയം കർത്വാ-
 ദാമാർദ്വന്യ ച സർവഭാ-
 തേഷു ഹി ത്രിഷു തുഭ്യേഷു
 തപസ്സർവ്വം സമാപ്യതേ.
 തേജോ തൗണാം ശുശ്രൂഷാ
 പരമം തപ ഉച്യതേ
 ന തൈരനഗ്രന്തജ്ഞാതോ
 ധർമ്മേണ സമാചരേൽ.”

ഇത്യാദിവാചനങ്ങളുമുണ്ടു്. മൂവർക്കും സമം ശ്രേഷ്ഠത്വം. വേദ
 ശബ്ദത്തെക്കൊണ്ടു മന്ത്രബ്രാഹ്മണങ്ങൾ ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കപ്പെ
 ടുന്നതു്.

“മന്ത്രബ്രാഹ്മണയോവേദശബ്ദഃ.”

എന്നു വചനമുണ്ടാകയാൽ. അവിടെ ഋഗ്യജുസ്സാമരജേന മന്ത്ര
 ജാതം മൂന്നുപ്രകാരം.

“തേജോ ജഗ് മന്ത്രാത്ഥവശേന പാദവ്യവസ്ഥാ,
 ഗീതിഷു സാമാഖ്യാ, ശേഷേ യജുജ്ജമ്പു.”

എന്നു വചനമുണ്ടാകയാൽ. ബ്രാഹ്മണഭേദം ഒൻപതുപ്രകാരം.

MS 3366 MS B-1-55

മേതുന്നിബദ്ധനം നിന്ദാ
പ്രശംസാ സംശയോ വിധിഃ
പരക്രിയാ പരാകൃത്വം
വ്യവധാരണകല്പനാ.”

എന്നിങ്ങനെ. അംഗങ്ങളോടുകൂടി അപ്രേയസനം ചെയ്തതുംവേണം.

“ബ്രാഹ്മണേന നിഷ്കാരണോ വേദസ്സുഷഡംഗോ-
ദ്ഭ്യേയോ ഭേദതയശ്ച.”

എന്ന ശ്രുതിയുണ്ടാകയാൽ. അംഗങ്ങൾ മന്ദഗതാസ്സാദികൾ.

“മന്ദഗതാ പാശൗ തു വേദസ്യ
ഹാസ്തൗ കല്പോ/ഥ പാത്രേ
ജ്യോതിഷാമന്ദനഞ്ചക്ഷു-
ന്നിരക്തം ശ്രോത്രമുച്യതേ.
ശിക്ഷാ ദ്രവ്യാണം തു വേദസ്യ
മുഖം വാകുരണം സ്മൃതം
ഏതാനുംഗാനി വേദസ്യ
നിത്യം ഭേദതയാനി വൈ ഭിപിക്കൈ.”

എന്ന വചനമുണ്ടാകയാൽ. ഉക്തമുദാഹരിച്ചിട്ടുള്ള അംഗങ്ങളോടുകൂടിയിട്ട് അപ്രേയസനമെന്നുകൊള്ളണം എന്നത്രേ “അധീഷ്ഠ” എന്നതിനെക്കൊണ്ടു ചൊല്ലിയത്. “അധീഷ്ഠ” എന്ന ശബ്ദത്തെക്കൊണ്ടു് അക്ഷരഗ്രഹണമാത്രത്തെയല്ല ചൊല്ലിയതു് ഉള്ള. അത്ഥവിചാരത്തുകൂടി ചെയ്യണം “ഭേദതയശ്ച” എന്നു മുണ്ടാകയാൽ; അത്ഥവിചാരത്തെ ചെയ്യാത്തവന്നു വേദാപ്രേയസനമല്ല.

“സ്ഥാനാരതം ഭാരാമരം കിവാള-
ഭധീത വേദം ന വിജാനാതി യോഗ്യം
അർത്ഥജ്ഞ ഇത്സകലം ഭദ്രമശ്നതേ
നാകമേതി ജ്ഞാനവിധൂതപാപമാ.”

എന്ന വചനമുണ്ടാകയാൽ അത്ഥവിചാരത്തുകൂടെ ചെയ്യേണം. നിരക്താകരണങ്ങളെക്കൊണ്ടുതന്നെ അറിഞ്ഞാൽ പോര, മീമാംസയെക്കൊണ്ടു വിചാരിച്ചറിയണം.

സ്നാതകപ്രകരണം.

- മ. നാജാതലോജ്യോപാസാസമീപേ മരുത്.
- വ. വർത്തി ന ധാമേൽ.
- വ. നോപാനരേരേ സ്വയം നരരേൽ.
- ർ. ന ചലാനി സ്വയം പ്രവിനപീത.
- രി. ന പ്രതിസായം ഗ്രാമാന്തരം വ്രജേൽ.
- ന്ദ. നൈകു.
- രി. ന വൃഷഭൈസ്സുര.
- വ. നോപാനമവേഷേൽ.
- ൻ. ന വൃഷമാരോരേൽ.
- മര. ന സംഗ്രമമാരോരേൽ.
- മമ. നാനന്തശ്ശായസീത.
- മര. നാപരയാ ചാരാ പ്രപന്നമന്നമശ്ലീയാൽ.
- മന്ദ. ന ശുക്തം.
- മർ. ന ചിപകപം.
- മരി. ന പശുഷിതം.
- മന്ദ. അന്യത്ര ശാകമാഷയവപിഷ്ഠാണാപൃഥുകമാണിത-
മധിമധുവൃതേഭ്യഃ.
- മരി. നാനാമണി ഹരസേൽ.
- മവ. ന നഗ്നഃ സ്തായാൽ.
- മൻ. ശുക്താ വാചോ ന അഭിഷേത.
- മര. ജനവാദം കലഹാശ്ച വർജ്ജയേൽ. (പ്രേഷം).

ഭേഷം.

“വേദമന്ത്രചാചാര്യോന്തേവാസിനമനുശാസ്തി.”

എന്ന വിധിക്കുതക്കവണ്ണം ആചാര്യൻ ശിഷ്യനായിരിക്കാണ്ടു സാംഗമായിരിക്കുന്ന വേദത്തെ അനുവചനം ചെയ്ത്, സ്നാനകർമ്മത്തെക്കൊണ്ടു ഗുരുക്കുലത്തിങ്കൽനിന്നു സമാപ്തനായിരിക്കുന്ന ശിഷ്യനായിരിക്കാണ്ടു സ്നാതകവ്രതജലമായിരിക്കുന്ന യമനിയമങ്ങളെ അനുശാസിക്കുന്നു.

“നാജാതലോജ്യോപാസാസമീപേ മരുത്.”

ഇത്യാദിപ്രേഷത്തെക്കൊണ്ടു, വ്രതശബ്ദത്തിന്നു സ്നാതകവ്രതപരമായിട്ടു പ്രയോഗം കാണപ്പെടുന്നു.

“വ്രതാനി യഥാർത്ഥം
സർവ്വം സംകല്പജാഃ സ്മൃതാഃ.”

ഇത്യാദിപ്രയോഗമുണ്ടാകയാൽ. എന്നിരിക്കിലുമ്പോഴും പ്രതിഷേധത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കുമ്പോൾ വാസ്തവം വ്രതശാസ്ത്രം വർത്തിക്കുന്നു.

“സത്യം വ്രതാനി ഭവന്തി.”

എന്ന വാക്യത്തിൽ വാസ്തവങ്ങളായിരിക്കുന്ന പ്രതിഷ്ഠിക്കുമ്പോൾ വിവക്ഷിതങ്ങളായിരിക്കുന്നത്. എന്നിരുന്നാലും, ശാസ്ത്രാതീതത്തിൽ

‘സത്യം വാ’
‘ധർമ്മം വാ’

ഇത്യാദിവിധിതങ്ങളും സ്തോത്രകവ്യരചനാശാസ്ത്രവിശദീകരണകയാൽ, പ്രൈശ്ചിതികപ്രതിഷ്ഠാശാസ്ത്രം വിവിധങ്ങളായിരിക്കുമ്പോൾ ഉപപദങ്ങളും എന്നാകിലും. എന്നിരുന്നാലും

“വ്രതാനി യഥാർത്ഥം സർവ്വം സംകല്പജാഃ സ്മൃതാഃ.”

എന്ന വാക്യമുണ്ടാകയാൽ യഥാർത്ഥങ്ങളായും പ്രകടങ്ങളായും എന്ന വാക്യം. സങ്കല്പമോ, മാനസമായിരിക്കുന്ന കർമ്മങ്ങളോ. മാനസവാചികകാര്യങ്ങളോ ത്രിവിധങ്ങളായിട്ടല്ലോ കർമ്മങ്ങളുള്ളൂ. യഥാർത്ഥങ്ങളായല്ലോ പ്രതിഷ്ഠിക്കുമ്പോൾ വാസ്തവം. അപരിണാമം സങ്കല്പജാതമുണ്ടാകയാൽ വ്രതശാസ്ത്രം ഇവ രണ്ടും മുഖ്യവൃത്തം വർത്തിക്കുന്നു എന്നാകിലും. ഇവയ്ക്കു മോക്ഷോപാധി ശാക്തീയമായ വിശേഷമുണ്ടു്. അവിടെ, നമോ വ്രതങ്ങളിൽവെച്ചു പ്രജാപതി പ്രധാനമെന്നിട്ടു, തത്ത്വം ഇതു ഗർഭനവിധിയിൽ പ്രസക്തങ്ങളായിരിക്കുന്ന ഭാഷങ്ങളെക്കൊണ്ടു്. തത്ത്വങ്ങളിൽവെച്ചു മേന്മയോടും പ്രധാനം എന്നിട്ടു, മേന്മയോടും നിഷേധിക്കുന്നു

“നാജാതവോത്സാഹാസമിമേ മമേ.”

എന്ന ഭാഗത്തെക്കൊണ്ടു്. ശ്രുതിയിൽ തത്വങ്ങളെ വിധിക്കുന്നിടത്തു, “സത്യം വാ, ധർമ്മം വാ” എന്നിങ്ങനെ സാമാന്യനാവിധി. തത്വങ്ങളെ വിധിക്കുന്നിടത്തു്.

“തോലായുദ്ധ പ്രിയസ്ഥനമാഹൃത്യ
പ്രജാതന്ത്രം മാ വ്യവഹാരികത്വം.”

എന്നിങ്ങനെ പ്രജാപാദനം നമുക്കു വിധിക്കുമ്പോൾ പ്രാധാന്യം;
അതിന്നാധാരമാവാം ക്ഷേത്രം എന്നിട്ടു തത്പ്രാധാന്യം.

എന്നു ഏകപക്ഷാഭാഷണം.

ഹ. നാജാതപോജ്യോപഹാസമിഹേമത്.

ബാല്യം മേന്മയായിട്ടുതാൻ സ്വഭാവംകൊണ്ടുതാൻ,
യാതൊരു സ്ത്രീക്കു നാലിരുടെ അധഃപ്രദേശത്തിൽ ലോഭങ്ങൾ
ജനിക്കാവുന്നതു, അങ്ങനെയിരിക്കുന്ന സ്ത്രീ അജാതപോമിയാകുന്ന
തു്; അവളോടുമുതൽ ഉള്ള ഉപഹാസത്തെ ചെല്ലാത്ത, ഉപ-
ഹാസംചെയ്യുന്ന, തൽപ്രദേശം രോമബാഹുവായിരിക്കേണ്ട
എന്നു ശ്രുതിസ്മൃതിയിൽക്കൂടി പ്രസിദ്ധം.

“നേദ്രീശേ യന്യ രോമേശം,
ന നേശേ യന്യ രോമേശം
സമുപോ രോമേശം ഹതം
ശേവോരോമണപന്തര ഭേദേ.”

ഇത്യാദി മന്ത്രമിഹനമുണ്ടാകയാൽ, അത്രയുംമുഖ്യം.

“അന്യോ വേദിതവസ്ഥം, ലോമാനി ബഹിഃ.”

എന്ന ശ്രുതിവാക്യങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഉപസ്ഥത്തിന്നു വേദിതവ്യം
രോമങ്ങൾക്കു ബഹിഃസ്ഥവും ശ്രവിക്കപ്പെടുകയാൽ. യാതൊരു
പ്രകാരം വേദിക്കു ബഹിഃസ്ഥം സംസ്കാരമായിരിക്കുന്നതു, അപ്പു-
ണ്ണമേ തൽപ്രദേശത്തിൽ രോമവിരോധമെന്നൊന്നുമില്ലാത്ത ക്ഷേത്ര
സംസ്കാരമുണ്ടാകുന്ന എന്നു വരും. ചൈവനാചരണം പ്രജോ-
ല്ലാഭനാത്മമല്ലോതാനും. അസംസ്കൃതക്ഷേത്രത്തിൽ ബീജ-
വരണംചെയ്യാതെ ഹമവത്തായി വരികയില്ല. എന്നതു മേന്മ
വായിട്ടു് ഈശ്വരിയായിരിക്കുന്ന സ്ത്രീയോടുമുതൽ ഉള്ള ചൈവനം
നിഷിദ്ധം. ഉക്തമായിരിക്കുന്ന അർത്ഥത്തിൽ ‘അപാല’യാകുന്ന
ഋഷികന്യകയുടെ വൃത്താന്തബോധിനിയായിരിക്കുന്ന ശ്രുതിയുണ്ടു-
ല്ലോ

“അപാലാശ്ച വാ അത്രയീതിലഭ വാചമേ മഹാസംഹാരം.”

ഇതുദി. അവിടെയും സ്പഷ്ടമാണു്, അപാധമാകുന്ന പ്രതികൃത ഉദാഹരണങ്ങളെക്കുറിച്ചു് അജ്ഞാതരായവർക്കു് മെറ്റിയുണ്ടാകുമെന്നു് പ്രസ്താവിക്കുന്നതു്

“ഇമാനി തീണി വിഷ്ണുപാ.”

എന്ന പ്രക്കിരനെക്കൊണ്ട് ഇത്രനോടു പ്രായ്‌മിച്ചു തൽപ്രസാദം
 ഹേതുവായിട്ടു ഇഹ്യപ്രദേശത്തിങ്കൽ സംജാതഭാമതപംകൊണ്ടു
 സഭഗന്ധരയിച്ചമഞ്ഞു മൈഥുനയർമ്മയോഗ്യയായി ഭവിച്ചു. ഇ
 വണ്ണമെന്ന, ഭാവവ്യവനാകുന്ന രാജാവിനാൽ ബ്രഹ്മസ്തരിസുത
 യായി സ്വഭാവ്യയായിരിക്കുന്ന രോമശ, ബാലും ഭാനുവായിട്ട്
 അജാതകോമിവാകരൻ സംഭോഗയോഗ്യ എന്നു കല്പിച്ചിട്ടു
 പ്രത്യാഖ്യാതയായി. അദ്ദേഹം പിന്നെ സമുപജാതയൗവനത്വം
 കൊണ്ടു പ്രഭുതരോമാദിനാമഗ്രീസംയുതയായിട്ട് ആത്മാവിന്റെ
 സംഭോഗയോഗ്യത്വം ഭർത്താവിനോടു 'മുരോപമേ പരാമുരം'
 എന്ന പ്രക്കിരനെ കൊണ്ടു ബോധിപ്പിച്ചു സംഭോഗഭിമുഖ്യമുണ്ടാ
 ക്കി. എന്നിടെ ഭർതൃമിദൃക്ഷയാ ആഗതനായിരിക്കുന്ന ഇന്ദനാൽ
 പൃഷ്ഠയായിട്ട്, ഭർതൃസകാശത്തിങ്കൽനിന്ന് ഉക്തയായിരിക്കുന്ന
 പ്രക്കിരനെക്കൊണ്ടിത്രനോടു സ്വവൃത്താന്തത്തെച്ചൊല്ലി എന്നു
 കിമുമാം. ഇതയത്ഥം 'ബ്രഹ്മഭൂത'യിങ്കൽ ശൈരനക'നാലുക്ത
 മാവൃതയെല്ലാം.

പ്രാദേശിക സൗകര്യങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച്
ബോധവൽക്കരിക്കുകയും അതിന്റെ
അനുഭാവം നൽകുകയും ചെയ്യാൻ വിവിധ
വിധത്തിലുള്ള പദ്ധതികൾ തയ്യാറാക്കുന്നു.

അഭയാർക്കുമാത്രം ശുചീകരണം
പ്രീത്യാചെയ്തും വിധിക്കണമെന്നും
അഭയാർക്കുമാറിനായി ചേർത്ത
ഏകദേശം അഞ്ചു ലക്ഷത്തോളം വരുന്ന

ഇത്രയും സഖിത്വപാലമു താമസമാക
രോമാണി നേ സന്തി ന സന്തി രാജാജി!
സാ ബാലഭാവമു തം ജഗദ
മുഖോപമേ ശക്ത! പരമേശ്വരി."

ഇതി. എന്നിങ്ങനെ ഉക്തയായിരിക്കുന്ന അർത്ഥം ഇതിഹാസത്തിങ്കലും സ്പഷ്ടം. ബാലയോടു കൂടിയുള്ള ഉപഹാസം.

“ത്ര്യംഭവഞ്ചോപവർഷം വാ.”

എന്ന വിധിക്കു തക്കവണ്ണം വിവാഹം ചെയ്യുമ്പോൾ പ്രസംഗിച്ചതും ചെയ്യും.

ഈ വണ്ണം അമൃതമോമുപഹാസത്തെ നിഷേധിച്ചു, നിഷിദ്ധാനന്തരമുള്ള ചെയ്യുന്ന പ്രൈശ്ചര്യത്തെക്കുറിച്ചു.

൨. വർഷത്തിന്നു ധാവേൽ.

പഞ്ചനൂൺ വർഷനായിരിക്കുമ്പോഴെത്തിയതൽ തൽപരിഹാരത്തിനായിക്കൊണ്ടു ധാവനത്തെച്ചെയ്യാല്ലോ; ഭൂതഗമനത്തെ ചെയ്യാല്ലോ. വർഷപരിഹാരത്തിനായിക്കൊണ്ടു ഭൂതഗമനം എന്ന യല്ലാ നിഷിദ്ധമായുള്ള; വസ്ത്രാഭികളെക്കൊണ്ടു പ്രാവൃതനായിട്ടും ഗമിക്കാല്ലോ;

“വർഷപ്രത്യാവൃതോ ഗഭഃ മരുത്.”

എന്നു നിഷേധമുണ്ടാകയാൽ. ‘വർഷത്തി’ എന്ന ശത്രുപ്രയോഗംകൊണ്ടു വർഷമാനകാലത്തെ ഗ്രഹിക്കയാൽ, വർഷാരംഭത്തിന്നുമുൻപിൽ തൽപരിഹാരത്തിനായിക്കൊണ്ടു ഭൂതഗമനാദി അരുതായ്ക്കയില്ല എന്നു വരും.

൩. നോപാനമെന്ത സ്വയം ഹരേൽ.

തന്റെ *ഉപാനട്ടകളെ താൻ ഹരിക്കാല്ലോ. ഉപനമൃതി എന്നിട്ട് ഉപാനട്ട് = ചെരിപ്പ്. ഇവിടുത്തെ സ്വയം ശബ്ദത്തെക്കൊണ്ടു ആത്മവൃത്തിരിക്കത്താരുടെ ഉപാനട്ടകളെ ഹരിക്കരുതായികയില്ല, എന്നിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും

“സമുരോഃ പ്രേച്ഛകമപി.”

എന്നു വചനമുണ്ടാകയാൽ ഗുവാദി വൃത്തിരിക്കത്താരുടെത് അതത് എന്നു വരും. ഉക്തയായിരിക്കുന്ന അർത്ഥം സൂതിയിങ്കലും പ്രസിദ്ധം തന്നെ

* ഉപാനട്ട് = എന്നുല്ല ശബ്ദം?

“സ്വയം നോപാനന്ദമേവ ഹരേത്,”

എന്നുണ്ടുകയാൽ. ഇവിടുത്തെ ഉപാനന്ദമെന്നും സായത്ത്യാകൊണ്ടു പാടുകാടിക്കൂട്ടാട ഉപലക്ഷണാതാനം. എന്നിങ്ങനെ ഉപാനന്ദപര്യായമായ പാടുകാശ്വം എന്നാകിലുമാം

“ചർമ്മാ പാടുകപ്രഭം.”

എന്നിങ്ങനെ മായവാചാർത്ഥവചനമുണ്ടാകയാൽ.

ര. ന ഫലാനി സ്വയം പ്രചിന്നീത.

വൃക്ഷാദികളിൽനിന്നു ഫലങ്ങളെ ആത്മാർത്ഥമായിട്ടുപാദാനംചെയ്തൊല്ലാം. ഇവിടെയും സ്വയംശബ്ദത്തെക്കൊണ്ടു പരാത്ഥോപാദാനത്തിൽ ഭോഷമില്ലാതെന്നു വരും. ഉദാഹരണമായിരിക്കുന്ന അർത്ഥത്തിൽ അപരിതോഷംമോതുവായിട്ടു മതാന്തരോപന്യാസമുഖേന താൽപര്യർത്ഥത്തെച്ചൊല്ലുന്നു. ശ്രുതിസ്മൃതിവിചിതങ്ങളായിരിക്കുന്ന കർമ്മങ്ങളിലുള്ളല്ലോ പ്രഭോചനാർത്ഥമായിട്ടു ഫലം ശ്രവിക്കപ്പെടുന്നു, ആ ഫലത്തെ അഭിസന്ധിച്ചെല്ലാ കർമ്മങ്ങളെ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടല്ലോ. “വിഹതത്വംമോതുവായിട്ടു ഇവ അവശ്യാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ; ആകയാലന്തരകരണശൂദ്ധി സാക്ഷാൽ ഫലമാകുന്നത്. അർത്ഥസിദ്ധമായിരിക്കുന്ന ഫലം ഭവിക്കിലും ഭവിക്കാത്തിലും * കണക്കു” എന്നിങ്ങനെ അകാമഭാവമായിരിക്കുന്ന മനസ്സിനോടുകൂടിട്ടു അനുഷ്ഠിക്കേണം. നിത്യങ്ങളായിരിക്കുന്ന കർമ്മങ്ങൾക്കും അർത്ഥസിദ്ധമായിരിക്കുന്ന ഫലമുണ്ട്.

“തദ്വ്യഥാശ്ച ഫലാരേമ നിർമ്മിതേ മായാഗന്ധാ

ഇത്യുതപ്ലവൃന്തേ,

എവം ധർമ്മം ചതുർമാണമർത്ഥഃ അന്തപ്ലവൃന്തേ.”

ഇങ്ങനെ ആപസ്സംബന്ധി. ഈവണ്ണം മനുവചനവുമുണ്ട്

“ശ്രുതിസ്മൃതിഭിര്യഥാ -

മനന്തിഷ്ഠൻ ഹി മാനവാഃ

ഇഹ കീർത്തിമവാപ്നോതി,

പ്രേത്യ ചാനന്തമം സുഖം.”

എന്നിങ്ങനെ. അഭിസന്ധിച്ചെല്ലാൽ കർമ്മഫലവാപ്തനായിട്ടു ജനനമരണത്തിൽനിന്നു മുക്തനാകയില്ല. അഭിസന്ധിച്ചെല്ലാത്തിലേ അന്തരകരണശൂദ്ധി വരു

“കവണേവേദം കർമ്മാണി
 ജിജീവിഷേച്ഛമതഃ സമാ
 ഏവം തപസി നാസ്യമേതാസ്ത്വി
 ന കർമ്മിയാതേനരേ.”

എന്നിങ്ങനെ ശ്രുതിയുണ്ടാകയാൽ, ഇക്കാര്യം തിരിഞ്ഞ അർത്ഥത്തിൽ ഭഗവദ്വചനമുണ്ടു്

“ശ്രേഷ്ഠാ കർമ്മഫലാസംഗം
 നിത്യതൃപ്തോ നിരാശ്രയഃ
 കർമ്മബുഭിപ്രവൃത്തോഽപി
 നൈവ കിഞ്ചിത് കരോതി സഃ.

യദുച്ഛമാലാഭസത്തൃപ്തോ
 ഭാഗ്യപാതീരോ വിമത്സരഃ
 സഭഃ സിലാവസിജൌ ച
 കൃതപാപി ന നിബദ്ധ്യതേ.”

എന്നിങ്ങനെ, ഫലാഭിസന്ധിചെയ്താലേപ്പോലെ അർത്ഥസിൽക്കളായിരിക്കുന്ന ഫലങ്ങൾക്കും വിഷയതപമുണ്ടാകയാൽ അന്ധകരതപം പക്ഷപ്രാപ്തം. എന്നുവെന്നെയിരിക്കുന്ന കർമ്മങ്ങളേയും ബ്രഹ്മാഗ്നിയിങ്കൽ സംഹരിക്കുമാറു് അഭിസന്ധിചെയ്തവേണം നിതങ്ങളേയുചനയിപ്പാൻ

“ബ്രഹ്മാപ്തം ബ്രഹ്മഹവിർ-
 ബ്രഹ്മാഗ്നൗ ബ്രഹ്മണാഹുതം
 ബ്രഹ്മൈവ തേന ഗന്തവ്യം
 ബ്രഹ്മകർമ്മസമാധിനാ.”

എന്നുണ്ടാകയാൽ.

ഇവയ്ക്കും ഫലാഭിസന്ധിചെയ്ത കർമ്മങ്ങളെ അനുഷ്ഠിക്കുമ്പ്പോൾ എന്തെങ്കിലും നിഷിദ്ധതകളെ ചൂല്ലത്തു മേന്മയുണ്ടാകുന്നു.

ഒ. ന പ്രതിസാരം ഗ്രാമാന്തരം വ്രജേത്.

ആസന്നസായമായിരിക്കുന്ന കാലത്തിലും വ്രാഹ്മസായമായിരിക്കുന്ന കാലത്തിലും ഗ്രാമാന്തരപ്രാപ്തിക്കായിക്കൊണ്ടു ഗമി

കൊല്ലാം. എന്നിരുന്നെങ്കിലും പ്രതിശബ്ദം ഗ്രാമാന്തരശബ്ദത്തോടു യോജിപ്പിച്ചു സായംകാലത്തിൽ ഗ്രാമാന്തരത്തെക്കുറിച്ച് ഗമിക്കാല്ലാ എന്നാക്കിയിരുന്നതും.

“അതിവൃക്ഷസുസ്ഥിമലപാനം ന പ്രപദ്യേത.”

എന്നു വസിഷ്ഠവചനവുമുണ്ട്. ഈവണ്ണത്തെ ബൗധായനവചനവുമുണ്ട്.

“ന പ്രതിസായം വ്രജേൽ.”

എന്നിങ്ങനെ.

ന. നൈകം.

അസഹായനായിട്ടു ഗ്രാമാന്തരത്തെക്കുറിച്ച് ഗമിക്കാല്ല. ഉക്തമായിരിക്കുന്ന അർത്ഥത്തിൽ കൌഷീതകിവചനവുമുണ്ട്.

“നൈകപശ്ചരേൽ.”

എന്നിങ്ങനെ. ബൗധായനവചനവുമുണ്ട്.

“നൈകോദ്യോപാനം വ്രജേൽ.”

എന്നിങ്ങനെ.

ഒ. ന വൃഷലൈസ്സഹ.

ഇതരസഹായാപേക്ഷയിൽ, വൃഷലസഹായനായിട്ടു ഗമിക്കാല്ലാ. ചിജാന്തരസഹായനായിരിക്കുന്നവന് ഏകത്വാനിയാണ് ഉണ്ടാകയാൽ. വൃഷലസഹായം ഭോഷത്തിനായിക്കൊണ്ടു വരുന്നവല്ലോ ഇവിടത്തെ വൃഷലശബ്ദം ശുഭവാചിതന്നെ വല്ല. ‘വൃഷോ ധർമ്മ, തം പനരതീതി വൃഷപഃ’; എന്നിട്ട് അധാർമ്മികനേയും വൃഷലശബ്ദത്തെക്കൊണ്ടു ചൊല്ലാം. അപ്പണ്ണ ബൗധായനവചനവുമുണ്ട്.

“ന ചതിതൈൻ സ്രിയാ ന തുഭൃണ.”

എന്നിങ്ങനെ. ഉക്തമായിരിക്കുന്ന ഗമനനിഷേധരൂപത്തിലേ യുംകൂടി, മനുവചനവുമുണ്ട്.

“നാതികാശ്ച നാതിസായം

നാതിര്യം ഛിനേ സ്ഥിതേ

നാമന്തരേന സമം ഗച്ഛേമൽ

നൈകോ ന വൃഷലൈസ്സഹ.”

എന്നിങ്ങനെ.

വ. നോപാനമവേക്ഷേൽ.

ഇവിടത്തേ ഉപാനശവും സ്രീയോനിവാചി. സ്രീയോ
യോനിപ്രദേശത്തെ അഭവക്ഷണമെല്ലാമൊല്ലാ. ബുദ്ധിപൂർവ്വാ
യിട്ട് അഭവക്ഷണം ചെയ്യാല്ലാ. ഉത്തമായിരിക്കുന്ന അർത്ഥത്തെ
ശ്രുതിയുണ്ടു സംവദിക്കുന്നു.

“തന്യ വ്രതം സ്രീയാ ഏവ വിവരം നേക്ഷേത്”-ഇതി.
ഇവണ്ണം സൂതികളുണ്ടു്.

“നേക്ഷേതാക്കം ന നഗ്നാം സ്രീം
ന ച സംസ്പൃഷ്ടമൈമനാം.”

“നഗ്നാനേക്ഷേത ച സ്രീയം.”

ഇവണ്ണം സ്രീസാമാന്യേന പ്രാപ്തമായിട്ടതു്. സ്വസ്രീയിങ്കൽ
വിശേഷത്തെച്ചൊല്ലുന്നു ആശപലായനഗൃഹത്തിങ്കൽ.

“ന നഗ്നാം സ്രീയമീക്ഷേതാനൃത്ര മൈമനാം.”

എന്നിട്ടു മൈമനവൃത്തിരിക്കുകാലത്തിങ്കൽ സ്വസ്രീനിഷേധം.
ഉപാനശവും സാമാന്യേന ക്രമത്തിങ്കൽ പ്രസിദ്ധം എന്നിരി
ക്കിലും, തത്സാദൃശ്യംകൊണ്ടു് സ്രീയോനിയെ വചിക്കുന്നു. യാ
തൊരുപ്രകാരം, ക്രമസമീപസ്ഥനായിരിക്കുന്ന പുരുഷൻ അഗാ
ധദർശനാലിയെക്കൊണ്ടു് പ്രമത്തനായിട്ടു് അതിൽ പതിക്കുന്നു;
അവണ്ണം, രാഗികളായിരിക്കുന്ന പുരുഷന്മാർ ക്ഷോഭകരമായി
രിപ്പോന്നു യോനിപ്രദേശം. “മണ്ഡുരധാണികീട്” എന്ന മന്ത്ര
ചിംഗംകൊണ്ടു് സിദ്ധംതാനമതു്. “ധാണം=യോനി, മണ്ഡുരം=മദ
കരം. തദ്യുക്തമാരായിരിക്കുന്ന സ്രീകരം മണ്ഡുരധാണികീ
കരം. എന്നിട്ടു് തത്പ്രദേശനിരീക്ഷണത്തിങ്കൽ, തത്പ്രസ
ക്തനായിട്ടുപരം. ഏതൽപ്രദേശനിരീക്ഷണംകൂടാതെയും സ്രീ
സന്നകിഷ്കമാത്രംകൊണ്ടു് ഉൽപഥപ്രവൃത്തനായിപ്പോകുന്ന പു
രുഷൻ.

“അവിഭാസമലം ഭോകേ

വിഭാസമപി വാ പുനഃ

പ്രമദാ റ്റുൽപഥം നേതും

കാമക്രോധവശാനുഗാഃ.”

എന്നു സ്മൃതിയിങ്കൽ സിദ്ധമാനമതു്. എന്നാൽ ഏതൊരുപ്രദേശ
നിരീക്ഷണത്തിങ്കൽ, ഉൽപഥവൃത്തതപം ഭൂമിവാദം. മിഥ
തന്ത് ഇവിടെയും "ഉപോന്നശബ്ദം പ്രപവാചിയതേ" എന്നു
ചൊല്ലുന്നു. സ്മൃത്യന്തരത്തിങ്കൽ

"ന ക്രൂപമരോക്ഷേത."

എന്നു വചനവുമുണ്ടാകയാൽ. എന്നാൽ ക്രൂപാവർഷണവും
ചെയ്യുംല്ലാ. പ്രപശബ്ദം ഗർഭത്തിനും കൂടി ഉപദക്ഷണം.
അവേക്ഷണം അവരോഹണത്തിനും ഉപലക്ഷണം.

"ന ഗർഭമവേക്ഷേത."

"ന ക്രൂപമവരോഹേത്."

ഇത്യാദിവചനമുണ്ടാകയാൽ. ഇവിടത്തെ പരസ്പരവിധി
മരണസന്ദർഭമേതുവാൻ" അർത്ഥം.

ന. ന വൃക്ഷമാരോഹേത്.

വൃക്ഷാരോഹണത്തെച്ചെയ്യുംല്ലാ. മരത്തിന്മേൽ കര
റെല്ലാ. ഈ വണ്ണത്തന്നെ കേശവീതകീവചനവുമുണ്ട്.

"ന വൃക്ഷമാരോഹേദിതി."

ഉക്തമായിരിക്കുന്ന അർത്ഥത്തിങ്കൽ വിശേഷം ചൊല്ലുന്ന
വിഷ്ണുപരാണത്തിങ്കൽ

"നാരോഹേച്ഛമിഖരം തരാം."

എന്നിങ്ങനെ.

ഗ. ന സംക്രമമാരോഹേത്.

ഏകചരണാത്രവാന്യാസയാഗ്രങ്ങളായിരിക്കുന്ന ശൈല
ഭിത്യാദി വിഷമപ്രദേശങ്ങൾ സംക്രമങ്ങളാകുന്നത്. അവ, ഭയ
കമ്പാദികളെക്കൊണ്ടു പ്രതന്നായിരിക്കുന്ന പുരുഷന്റെ ശരീര
പാതമേതുതരങ്ങളായിരിപ്പാ ചിഹ്വ. എന്നിട്ടു താദൃശങ്ങ
ളായിരിക്കുന്ന വിഷമപ്രദേശങ്ങളെ ആരോഹണം ചെയ്യുംല്ലാ.
സംക്രമമെന്നു അറിയിങ്കൽ ഏകവചനം. ഈ വണ്ണത്തന്നെ
കേശവീതകീവചനവുമുണ്ട്

"ന സംക്രമമാരോഹേത്."

എന്നിങ്ങനെ. ഗർഭമിതരണസാധനമായിരിക്കുന്ന വംശാഭി
കാഷ്ടവിശേഷമാകിലുമാം സംഗ്രമം. ഉക്തമായിരിക്കുന്ന അതിർ
പോത്തിങ്കൽ പ്രത്യേകമവനവുണ്ടു്

“വൃക്ഷവിഷമാരോഹണാവരോഹണ-
പ്രാണവ്യായച്ഛമന്നാനി വജ്രയൽ.”

എന്നിങ്ങനെ.

മ. മ. നാഗന്തലോയാനീത.

കൂട്ട്തെക്കൊണ്ടുതാൻ, പലകകൊണ്ടുതാൻ, മറ്റേതാനും
തൂണാദികളെക്കൊണ്ടുതാൻ, ഭൂമിയെ അന്തർഗ്ഗണം ചെയ്താതെ ഇ
രിക്കൊല്ലാ എന്നു താൽപര്യം.

മ. മ. നാപരയാ പോരാ പ്രപന്നമന്നമശ്ശീയാൽ.

ഗുഹാന്തരത്തിങ്കൽനിന്നുതാൻ, ഗുഹാന്തരത്തിങ്കൽനിന്നുതാൻ
ആഗ്രിയമാണമായി ജന്മന്യപാരത്തുളെ ഗുഹങ്ങളെ പ്രപന്നമാ
യിരിക്കുന്ന അപൂർവ്വപദനാഗ്നത്തെ അശിക്കൊല്ലാ. പ്രധാന
പാരത്തുളെ ആഗ്നതമായിരിക്കുന്ന അന്നത്തെയു അശിക്കാവു
എന്നു താൽപര്യം.

മ. മ. ന ശുക്തം.

ശുക്തം=ഗതരസം. യാതൊരന്നത്തിന്നു ഷഡ്രസങ്ങളിൽ
വച്ചു യാതൊരു രസം പ്രസിദ്ധമായിരിക്കുന്നത്, അതു ചിര
കാലാവസ്ഥാനംകൊണ്ടുതാൻ, നിമിത്താന്തരംമേതുവായിട്ടുതാൻ,
ആ രസത്തിങ്കൽനിന്നു പ്രച്യുതമായിരിക്കുന്നു, അതു ശുക്തമാക
ുന്നത്. അതിനെ അശിക്കൊല്ലാ. ഉക്തമായിരിക്കുന്ന അതിർ
ത്തിങ്കൽ മനുവചനവുണ്ടു്

“സ്രീഷീരം ചൈവ വജ്രാണി
സർവ്വശുക്താനി ചൈവ മ.”

ഇങ്ങനെ. ശുക്തങ്ങളിൽവച്ചു ഭയിക്കും, തലികാരങ്ങളായിരി
ക്കുന്ന ഹൃതാദികൾക്കും അഭ്യക്തമായില്ല

“ഭയിഭക്ത്യം തു ശുക്തേഷു
സർവം ച ഭയിസംഭവം.”

എന്നു വചനമുണ്ടാകയാൽ.

മർ. ന ചിപകം.

താതൊരന്നം സകൽ പാകംകൊണ്ടുതന്നെ തത്തന്ന ഗുണസമ്പന്നമായി ഭോജനയോഗ്യമായിരിക്കുന്നത്, അത് ചിര കാലാവസ്ഥാനുകൂലമാകുന്നു, തത്തന്നഗുണമഹിതമായിരിക്കുന്നു; തത്തദ്ഗുണാവർണ്ണിക്കാക്കിയിരിക്കാൻ പുനഃപകമായതു ചിപകമായതാണ്. അതിനെ അശിക്കൊല്ലാ. ഇവയെല്ലാംപോൾ, അശുതപാദിതോരുവിനെക്കൊണ്ടു പുനഃപകമായതിനു ഭോജ്യമില്ല എന്നുവരും. സൂത്രന്തരങ്ങളിൽ പുനസ്സിദ്ധശബ്ദോക്തമായതന്നെ ഇവിടെ ചിപകമായത്.

“അന്നം പയ്യുഷിതം ഭാവദൃഷ്ടം സകുലേഖം
പുനസ്സിദ്ധമാമൃതം ബുധപകം ച.”

ഇവയെല്ലാം വസിഷ്ഠസൂരിയുണ്ടാകയാൽ. ഗൌതമവചനവുമുണ്ട്,
“പുനഃസിദ്ധം പയ്യുഷിതം.”

എന്നിങ്ങനെ.

മർ. ന പയ്യുഷിതം.

പയ്യുഷിതം=പകമായും, ഏകരാത്രാദികാലാന്തീതമായുമിരിക്കുന്ന അന്നം പയ്യുഷിതമാകുന്നത്. അതിനെ അശിക്കൊല്ലാ.

“ശുക്രം പയ്യുഷിതം ചൈവ
ശുഭ്രസ്യാച്ഛിഷ്ടമേവ ച.”

എന്നു വചനാന്തരവുമുണ്ട്.

പയ്യുഷിതവും സമാന്വേത നിഷേധം പ്രാപ്തമാക്കേണ്ടതു വക്യമാണെന്നു ശാങ്കര വ്യപത്യഭാസത്തെ ചൊല്ലുന്നു.

മന്ന. അന്യത്ര ശാകമാംസവപിഷ്ഠാന്നപൃഥുക്ഫാണിത-
ദധിമധുഘൃതേഭ്യഃ.

ശാകം=കാളശ്കാദി മാംസം പ്രസിദ്ധം. യവപിഷ്ഠാന്നം =യവാനവും പിഷ്ഠാന്നം. പിഷ്ഠാന്നം=അപൂപാദി. പൃഥുക് പ്രസിദ്ധം. ഫാണിതം=ശ്കര. മധു=ക്ഷയദ്രവം. ഇവ സൂതിരികൽ പയ്യുഷിതങ്ങളിൽവെച്ചു ഭക്ഷ്യത്വേന പ്രസിദ്ധംതാനും,
“പയ്യുഷിതമശാകഭക്ഷ്യസ്തേഹമധുനി.”

“മന്ത്രാഭിമന്ത്രിതം ശസ്ത്രം
ന ച പശ്യന്തിതം നൃപ!
അന്യത്ര ഫലമാംസേഭ്യഃ
ശുഷ്കശാകാദികാത്ഥമാ,
തലപാരിഭുകേഭ്യശ്ച
മുളഭക്ഷ്യേ തഥൈവ ച.”

ഗോധുമത്തിനു മുൻപുപക്ഷണം,

“ചിരസ്ഥിതമപിതപാദ്യ-
മസ്തേഹോക്തം ദിജാതിഭിഃ
യവഗോധുമജം സർവം
പയനശ്ശൈവ വിക്രിയാ
അസ്തേഹാ അപി ഗോധുമ-
യവഗോരസവിക്രിയാഃ.”

“അപൂപധാനാകരംഭസക് തുവടകതൈലപായസശാകാനി
നാശുക്താനി വജ്ജയേൽ.”

“അപൂപധാന” എന്നേടത്തേ ധാനാഗ്രഹണം പൂർവ്വകത്തിനും
കൂടെ ഉപപക്ഷണം. ഇതുവണ്ണം അഭക്ഷ്യങ്ങളെ നിഷേധിച്ചു.

ഇനി ഹാസത്തെപ്പറ്റിയൊന്നു എന്നു ചൊല്ലുന്നു.

മ ഐ. നാനമ്ബണി ഹസേൽ.

ധർമ്മാത്മന്മാർക്കു ലോപം വരാതെ യാതൊന്നും അതു
ക്രീഡയാകുന്നത്. അതിനെ നമ്ബശബ്ദത്തെക്കൊണ്ടു ചൊല്ലുന്നു.
തദ്യതിരിക്തകാലത്തിങ്കൽ ഹാസിക്കൊല്ലാ. ഹസിക്തം=ചിരിച്ച.

“ന ഹസേൽ ന ധാവേൽ.”

എന്നിങ്ങനെ കേശജിതകീവചനവുമുണ്ട്.

“ന ക്രമ്യേൽ ന ഹസേൽ.”

എന്നു ബൗദ്ധധർമ്മവചനവുമുണ്ട്. ഈ ഹാസനിഷേധത്തി-
ങ്കൽ വിശേഷത്തെച്ചൊല്ലുന്നു വിഷ്ണുപുരാണത്തിങ്കൽ.

“നോച്ഛൈഹ്സേത് നശബ്ദം ച
ന മുഞ്ചേൽ പവനം ബുധഃ.”

ഉച്ഛൈഃ ഹാസിക്കൊല്ലാ; വെട്ടിച്ചിരിച്ചൊല്ലാ.

ഹാസമാത്രം അനിഗ്രഹിതേന്ദ്രിയന്മാർക്ക് സംഭാവിതാമനി
ട്ട്, തൽസംഭാവനയിങ്കൽ വാഗ്വിലത്തെ നിരോധനം ചെയ്തിട്ടു
മറിച്ചുകൊള്ളണം.

മവ. നന്നഗ്നഃ സ്തായാൽ.

നഗ്നനായിട്ടു സ്താനചൊല്ലാല്ലോ. നഗ്നൻ=വിവസനൻ.
ഇവിടെക്കു ശ്രുതിയുണ്ടു്

“നാപ്സു മുത്രപരിഷം കർത്തം, ന നിഷ്ഠിവേൽ,
ന വിവസനഃ സ്തായാൽ, ഗൃഹോ വാ ഏഷോ/ഗ്നിഃ.”

എന്നിങ്ങനെ. ഈ ശ്രുതിയെ അനുസരിച്ച് സൂതികളുണ്ടു്

“ന സ്തായാൻ സ്വപേന്നഗ്നഃ.”

“ന നഗ്നഃ സ്വപേൽ, സ്തായാദോ.”

ഇത്യാദി. ഇവിടെത്തെ സ്താനശബ്ദം ജലപ്രവേശത്തിന്നുകൂടെ ഉപ
ധിക്കുന്നു.

മൻ. ശുക്തോ വാചോ ന ഭാഷേത്.

ശുക്തകളായിരിക്കുന്ന വാക്കുകളെ വദിക്കാല്ലോ. ശുക്ത
കൾ=പരന്മാർക്ക് അപ്രീതികാരികളായിരിക്കുന്നവര. ഇവിടെ
വൈധായനവചനവുണ്ടു്

“ശുക്തരൂക്ഷാ യഷാ വാചോ ന ബ്രൂയാൽ.”

എന്നിങ്ങനെ. ഉക്തമായിരിക്കുന്ന അർത്ഥത്തിങ്കൽ വിശേഷ
ത്തെ ചൊല്ലുന്നതു സൂത്രാന്തരത്തിങ്കൽ,

“നാകസ്താദപ്രിയം വദേൽ.”

എന്നിങ്ങനെ. അഹേതുവായിട്ടു് അപ്രിയത്തെ വദിക്കാല്ലോ.
സുതശിഷ്യാദ്യനുശാസനത്തിങ്കൽ അപ്രിയവചനം ഭാഷത്തി
നായിക്കൊണ്ടു ഭവിക്കുന്നുവല്ല എന്നു താൽപര്യം.

“ന നിന്ദാതാഡനേ കർത്തം

സുതം ശിഷ്യം ച താഡയേൽ.”

എന്നിടത്തെ ചശബ്ദം നിന്ദാസമുച്ചയാർത്ഥം.

“ചശബ്ദാനിന്ദേച്ച.”

എന്നിങ്ങനെ *വിശ്വരൂപ'വചനമുണ്ടാകയാൽ.

* യാജ്ഞവൽക്യസൂതികൾ സപ്രസിദ്ധവ്യഖ്യാതേവ്.

൨൦. ജനവാദം കലഹാശ്വ വർദ്ധയേൽ.

ജനവാദത്തേയും കലഹങ്ങളേയും വർദ്ധിക്കണം. ജനവാദം=ജന പദവാദം. ജനപദമെന്നാൽ പരഗ്രാമപ്രജാകരങ്ങൾ. അവ ററിന്റെ ഗുണഭോഷകീർത്തനങ്ങളെ ചെയ്യാല്ല. കിംവദന്തി പ്രിയനായിട്ടു ഭവിക്കാല്ല. ഇവിടെ കൗഷീതകിവചനവു മുണ്ട്

“നേതിഹേതിഹഃ”

എന്നിങ്ങനെ. എന്നാലുൾക്കൊള്ളായിരിക്കുന്ന യമനിയമങ്ങളെ പരിപാലിച്ചിരുന്ന്, ധർമ്മാത്മകാമഭോഷങ്ങളെ ലഭിച്ചുകൊള്ളു ന്നും എന്ന് ആചാര്യൻ പ്രൈഷത്തക്കൊണ്ടു ചൊല്ലി.

ശുഭം ഭൂയാൽ.

507

1204